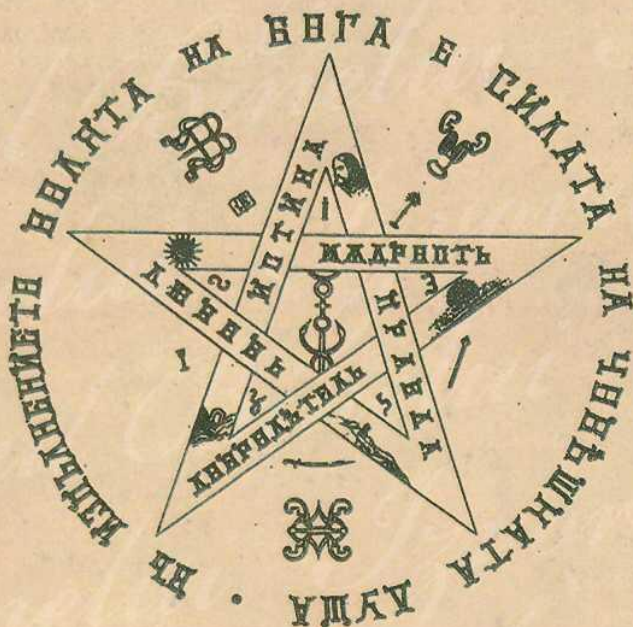

P. D.

PETER DEUNOV

Izvorul Binelui

TREZIREA LA VIAȚA INTERIOARĂ

Peter Deunov

IVZORUL BINELUI

PREFATĂ

Izvorul binelui este o lucrare desăvârșită ce adună în ea chintesența tuturor învățăturilor transmise de Maestrul Peter Deunov pe parcursul întregii sale vieți. Este o lucrare în care Maestrul exprimă direct cu sinceritatea caracteristică, esența vieții și a evoluției spirituale, găsind cuvintele potrivite ce ne conduc către simplitatea mistică, ce se rezumă la două elemente principale: suferința și iubirea, de aici începând marea călătorie spre legătura cu Dumnezeu.

Când ești singur, părăsit de toți, trebuie să știi că Unicul este alături de tine. Dumnezeu îți va spune: „Nu te nelinești, nu ești singur. Sunt cu tine”.

În viziunea sa, suferința „inteligentă” are drept scop evoluția spirituală, trecerea noastră la un nivel superior, căci prin suferință ne putem desăvârși spiritual. Numai evoluând, prin acceptare și înțelegere, putem depăși suferința...

Toate suferințele, toate ororile vieții există ca să putem trăi marea iubire divină și să știm că marea providență ne poate elibera de aceste suferințe și necazuri. Asta vom înțelege într-o zi.

Ca instrumente, ne îndrumă să folosim rugăciunea, contemplarea și reflecția, considerând că principalul

element ce ne dă forță este însăși credința noastră în divinitate, credința noastră în Dumnezeu.

Forța omului constă în credința lui în ordinea divină în exterior. Dumnezeu se îndepărtează de noi ca să nu ne deranjeze, dar în interior pătrunde în noi ca să ne încurajeze.

Maestrul se apropie de paradigma: suntem copii Domnului și suntem creați după chipul și asemănarea Sa, exprimând faptul că: „Fiecare suflet este o formă specifică prin care se manifestă conștiința divină, arătând că Dumnezeu se poate oglindi în fiecare dintre noi, dacă avem răbdarea să găsim liniștea necesară pentru a-l simți prezența.

Trebuie să fim calmi ca suprafața apei pe care nimic n-o tulbură, pentru ca Dumnezeu să se poată reflecta în noi. Dacă se proiectează asupra noastră, vom evolua. Dacă nu, vom rămâne așa cum suntem.

Specific abordării sale spirituale, suferința nu este văzută ca o pedeapsă, ci mai degrabă ca o lecție, pe care trebuie să ne-o însușim, s-o acceptăm.

Suferința nu este o pedeapsă, ea ne este dată ca o lecție de învățat. Dacă sunteți supuși unei încercări, nu fiți tulburați în ea se ascunde un anumit bine care se manifestă la sfârșit, după ce ați rezistat. Nu forțați lucrurile. Să știți că binele la care năzuiesc inimile și discernământul vostru va veni curând.

Suferințele nu durează mult. Mânia lui Dumnezeu durează doar o clipă, dar mila Lui, o eternitate.

Lucrarea este o sursă de inspirație pentru cel care năzuiește la liniște și detașare, la obținerea stării de bine și de autodesăvârșire. Mesajele Maestrului sunt directe și simplificate la maximum, această abordare dând o valoare și mai mare lucrării, ce poate avea rolul unui îndrumar.

Omul trebuie să reflecteze îndelung la lucrurile frumoase, trebuie să aibă gânduri frumoase, sentimente frumoase și acțiuni ca să poată elabora ce are valoare în caracterul lui. Trebuie să vă filtrați gândurile, sentimentele și acțiunile.

Când se găsește în condiții limitative, omul iese astfel ca să se deplaseze mai sus, spre Dumnezeu. Ieșiți puțin astăzi, puțin mâine, până când intrați într-o viață superioară celei de acum. Cel care se gândește la îngeri se află în lumea lor. Când vă gândiți la Dumnezeu, vă aflați în lumea divină. Trăiți în lumea la care vă gândiți.

Un exemplu des întâlnit astăzi ne ilustrează credințele și valorile false, bazate pe pozițiile sociale, titluri sau bogăția materială. În final, toate reprezintă deșertăciune, acolo unde plecăm nu luăm nimic cu noi, însă clipele de bucurie, fericirea, împlinirea, pacea interioară și credința nestrămutată sunt valori care ne aparțin de drept.

Exemplul ilustrat de Maestru este pe cât de simplu, pe atât de elocvent în ceea ce privește fragilitatea valorilor noastre raportate doar la poziția socială, la funcțiile și onorurile ce ne definesc în fața celorlalți:

Un general a fost condamnat, privat de drepturi și aruncat în închisoare. A fost eliberat după zece ani. Atunci a zis-, „Am înțeles viața. Am înțeles că gradul de general și tot restul sunt doar lucruri inutile și neserioase”. Când ființa omenească are eșecuri repetate se cumintește, devine mai prudentă, mai rațională. Dobândește experiență.

De asemenea, Maestrul expune cu tact și blândețe ideea că suntem ceea ce gândim. Dacă ne afundăm în gânduri negre, în temeri, frici, ură, resentimente, cu siguranță vibrația va scădea și vom chema asupra noastră toate acele situații ce sunt compatibile cu

această vibrație joasă. Dacă, în schimb, vom năzui pacea, vom aduce gânduri de bucurie, de împlinire, de mulțumire, atragem asupra noastră și lucrurile și experiențele pozitive.

Ideea creează forma [...] O lege spune: când omul își îndreaptă conștiința spre realitate, ea trăiește veșnic în el. În timp ce, dacă își îndreaptă conștiința spre umbre, trăiește în umbre. [...] Legea este următoarea: dacă vă gândiți la un om de bine, lumina vă va apărea în intelect și căldura, în inimă. Dacă vă gândiți la o ființă obscură, intelectul vi se va înnegura și inima vi se va răci.

Deși în lucrarea sa de referință Ghid spiritual al sănătății (2018) regăsim o abordare largă pe tema cauzei bolilor și a legăturii dintre boală și subconștient, dintre boală și acțiunile noastre, în lucrarea de față Maestrul ne readuce în atenție cauzele bolilor și legăturile spirituale sau implicarea subconștientului nostru în activarea sau agravarea unei afecțiuni. Pe cât de simplu, pe atât de elocvent. Astfel, regăsim expusă pe scurt o reamintire a acestor cauzalități.

Cauzele multor boli se ascund în subconștient. Ele sunt resturi ale trecutului ne care trebuie să le depășiți, [...] Există boli cauzate de lipsa iubirii, altele, de ignorantă, de nerespectarea regulilor elementare de igienă. Unele sunt provocate de faptul că persoanei nu-i place adevărul, că slujește minciuna. Altele sunt rezultatul diferitelor griji. [...] În general, bolile apar când vibrațiile organismului scad.

Dacă până acum a fost abordată suferința, apoi iubirea și credința, este momentul să urmeze și Calea, ce trebuie să facem, cum putem să ne unim cu divinitatea, cum putem să cerem ajutorul divinității și, bineînțeles, pentru a obține acest lucru, pașii ne sunt

îndreptați către rugăciune, către legătura profundă cu Dumnezeu.

Prin rugăciune, omul intră în legătură cu Dumnezeu și cu ființele avansate. [...] Este de ajuns să roștiți un verset din Evanghelia însuflețiți de dorința de a-l înțelege pentru ca Hristos să vă ajute. El va aduce lumină în mentalul vostru și vă va rezolva problemele. [...] Dacă unii oameni cred că se pot lipsi de rugăciune, de contemplare și de reflecție, se înșală amarnic.

Când atitudinea ta față de Dumnezeu este corectă, toate persoanele se comportă bine cu tine. Dacă iubești oamenii, aceasta înseamnă că ai primit iubirea divină corect, în plenitudinea ei.

Spre finalul lucrării avem de-a face cu un întreg elogiu îndreptat către iubire ca mod de a trai, ca mod de a evolua spiritual, de fapt, precum și ca abordare a vieții noastre și a celor întâlniți pe parcursul acesteia. Ea reprezintă, în sine, liantul principal, cel care unește toate valorile umane esențiale, tot și toate.

Există în lume ceva mai mare decât cunoașterea. Este iubirea. [...] A iubi înseamnă a fi în armonie cu lumea divină a iubirii, cu lumea iubirii îngerilor și cu lumea omenească a iubirii, adică cu toate ființele binelui.

Acolo unde e iubire, totul se poate realiza. Acolo unde nu e iubire, totul se distruge. [...] Omul trebuie să trăiască în iubire așa cum trăiește în lumină și în aer.

Sunt sigur că după parcurgerea acestei lucrări de o profunzime desăvârșită, ce relevă principalele ingrediente ale apropierii noastre de divinitate, de entitățile benefice de lumină, de îngeri, de Creatorul nostru, Bunul Dumnezeu, atât cititorul familiarizat cu opera Maestrului Deunov, cât și cei ce intră pentru prima oară în contact cu învățăturile sale vor avea șansa

să descopere una dintre cele mai importante căi de evoluție spirituală predată vreodată într-o școală de spiritualitate europeană. Să nu uităm că învățăturile Maestrului Deunov l-au format și l-au călăuzit pe discipolul său, bine cunoscutul Maestru Omraam Mikhaël Aïvanhov. De asemenea, ar trebui să ținem seama de actualitatea și acuratețea de necontestat a observațiilor sale privind evoluția societății de astăzi, aflată în plină criză și marcată de suferințe și conflicte sociale, dar și de analizele și remediile înfățișate de Maestrul Deunov în timpul prelegerilor sale, încă de la începutul secolului trecut.

Astăzi țările europene se găsesc într-o fază de distrugere. Nu aplică învățătura lui Hristos, ci învățătura trecutului îndepărtat. Războiul este o supraviețuire a celor mai vechi credințe. Cultura străveche se manifestă sub forme noi. [...] Evenimentele de acum sunt ca furtuna, vor trece. Tot ce se produce în prezent este spre bine.

Karma popoarelor europene a ajuns deja la maturitate și îi provoacă suferințe întregi omenirii.

Suferințele sunt semn că oamenii trebuie să-și schimbe felul de a trăi și să accepte învățătura divină. [...] Vin timpuri pline de durere, pentru că oamenii n-au acceptat în mod liber să îndeplinească Voința Divină. Această epocă a și sosit. Tulburări și mai mari - exterioare și interioare - se vor produce pentru ca oamenii să se trezească și să îndeplinească voia divină, care este slujirea lui Dumnezeu. Toate acestea vor veni, vor fi impuse omenirii.

Cultura actuală dispare. Vine deja o nouă cultură și ea va fi aplicată treptat în viață.

Ideea mea esențială este următoarea: iubirea este soluția problemei sociale.

În speranța că v-am captat atenția cu aceste câteva pasaje extrase din lucrarea Maestrului Peter Deunov, vă invit să descoperiți mai departe, singuri, întreaga valoare a acestei lucrări de excepție.

Izvorul binelui - o carte pe care o recomand tuturor aceloră ce au curajul să înțeleagă că Iubirea și Credința reprezintă principalele trepte ale evoluției noastre, aici, în efemera noastră ședere, în aceste vremuri, pe acest Pământ, împărtășesc întru totul părerea Maestrului Deunov referitoare la suferință, nu consider suferința drept o pedeapsă, nici o plată sau un sacrificiu care vine în urma unui bun obținut sau unei realizări. Ea reprezintă mai degrabă o lecție și putem scăpa de suferință învățându-ne lecția și evoluând către o etapă superioară. Fiecare dintre noi venim aici cu o anumită misiune și, pe parcursul existenței noastre, avem de învățat, de șlefuit...

Ca piatra să fie netedă, trebuie prelucrată, șlefuită. [...] După fiecare încercare, ființa omenească dobândește ceva bun.

Citiți-o și după ce ați parcurs-o lăsați să treacă o vreme, preț de o săptămână, o lună... două... apoi recitiți-o, căutați să priviți dincolo de cuvintele scrise, lăsați-vă deschiși să primiți mesajul Maestrului Deunov. Va merita!

Pace, Lumină și Iubire!
Teodor Vasile

IZVORUL BINELUI

Într-o zi de la sfârșitul anului 1944, un bărbat a sosit la Izgrev (*Școala Inițiativă Izgrev („Răsărit de soare”), înființată de Peter Deunov (n.tr.).* Venise în fugă și găfâia. Era grăbit.

- Spuneți-i maestrului că vreau să-i vorbesc!

Acest om ezitase întreaga viață între Școala Divină și lume. Acum alesese.

Discipolii l-au anunțat pe maestru:

- Un om vrea să-ți vorbească.

Maestrul a păstrat îndelung tăcerea, apoi a zis încetișor:

- Spuneți-i că s-a terminat deja concertul.

Și a repetat încet:

- Concertul s-a terminat deja.

*

* *

În dialogurile adunate sub titlul Izvorul binelui, maestrul aruncă o ultimă privire spre drumul parcurs, realizează o sinteză, face o nouă evaluare, aduce lămuriri despre tot ce spusese, se oprește la esență și le dă discipolilor ultimele indicații.

Aceste dialoguri, precum și învățătura maestrului reflectă lumea perfectă din care a provenit, viața pură și sacră spre care ne conduce.

Viața aceasta vine acum pentru toți frații.

MAREA CAUZĂ PRIMORDIALĂ

Binevoiește să mi te arăți după cum ți-e voia.

A nins câteva zile în șir. Totul a dispărut sub o mantie albă. Casele din sat aproape nu se mai vedeau.

După ce au curățat aleile, discipolii au intrat în casă să ia masa. În pofida zăpezii, veniseră mulți vizitatori. Am mâncat, am cântat câteva cântece și am ieșit. Aerul era rece, curat, întăritor. Maestrul a inspirat adânc, și-a plimbat privirea în jur, a îndreptat-o spre cerul albastru și s-a oprit, în sfârșit, la fețele preocupate ale celor prezenți.

- Totul este de la Dumnezeu, a zis el.

A fost întrebat unde se găsește Dumnezeu.

- În aer. Dumnezeu îți dă viață prin aerul care intră în tine. Dumnezeu - Marea Cază Primordială - se găsește în apă, în lumină, în pâine. Trăiți în Dumnezeu. Dumnezeu vă iubește prin lumina lui, vă mângâie. Dumnezeu ni se arată prin soare, prin roadele pământului, dar noi nu-l înțelegem. Când ne simțim slăbiți, Dumnezeu este în acea slăbiciune. Se întâmplă să ne credem foarte independenți, dar, în realitate, în acele momente, suntem în el și îi simțim independența. Când ne credem puternici, Dumnezeu ne așază la celălalt pol slăbiciunea, iar când devenim smeriți, ne înalță. Ce nelimitată este inteligența care se gândește la toți aștrii din univers! Există o adiere plăcută pe care o numim suflarea Domnului. Pentru mine, ziua are sens în măsura în care îl văd pe Dumnezeu ascuns în natură.

IUBIREA CELUI UNIC

În unele zile, casa Temelkov era plină de invitați. Oamenii veneau nu numai din oraș, ci și din cele patru colțuri ale țării. Fiecare voia să-l vadă pe maestru, să vorbească cu el, să primească sfaturi și încurajări. Maestrul îi primea pe vizitatori unul câte unul sau în grup în camera lui mică, îi asculta și vorbea cu ei.

Mesele erau luate în comun. Totul se făcea firesc, ca într-o familie. Mica sufragerie abia îi adăpostea pe invitați. Surorile se ocupau de servit la masă. După-amiaza, așa cum era obiceiul, cântam și apoi începeau discuțiile.

Un frate a întrebat:

- Ce ar trebui să facă frații și surorile la aceste evenimente?

Maestrul a răspuns:

- Să studieze conferințele și cursurile de la început și să le aplice. Fiecare cuvânt a fost rostit cu ocazia unei combinații specifice a planetelor și Soarelui. Ne aflăm sub influența corpurilor cerești: a Pământului, a Soarelui, a soarelui central. La fiecare poziție a acestora trei și la cea a tuturor celorlalte corpuri cerești, ideile, cuvântul divin se manifestă într-un mod aparte.

Apoi Maestrul a explicat:

- Dumnezeu le-a dăruit tuturor ființelor tot ce le trebuie. Dar, în anumite momente, sufletul omenesc trece dintr-o stare de conștiință în alta. În aceste faze tranzitorii, conștiința omului se cufundă în întuneric până când intră din nou în conștiința divină, în iubire, unde e lumină și bucurie. Este necesar ca omul să treacă prin aceste etape intermediare, o condiție pentru evoluția lui. Trecând prin aceste etape intermediare,

omul se găsește tot în domeniul iubirii, dar norii conștiinței sale îl împiedică să vadă lumina. Trebuie să știți că, atunci când sunteți triști, vă aflați pe cale să treceți dintr-o stare de conștiință în alta. Această trecere de la conștiința omenească la cea divină aduce întotdeauna ceva nou.

Cineva a spus:

- Suferințele mă copleșesc.

- Cu cât suferințele sunt mai mari și mai durabile, cu atât stările de bucurie și de iubire care vor veni ca urmare a celor dintâi vor fi mai mari și mai intense. Lucrul acesta se poate verifica, nu e ceva abstract, este știință.

Omul trebuie să vadă iubirea divină chiar în cele mai mici lucruri. Când a creat lumea, Dumnezeu purta omul în mintea, în inima și în sufletul lui. De aceea omul trebuie să considere creația lumii un act sfânt de iubire și să fie pregătit la toate sacrificiile pentru Creatorul lui.

Când ești singur, părăsit de toți, trebuie să știi că Unicul este alături de tine. Dumnezeu îți va spune: „Nu te neliniști, nu ești singur. Sunt cu tine”. N-ai trăit acea singurătate cumplită.

Unica ființă care, întotdeauna, clipă de clipă, se gândește la noi și nu ne uită niciodată este Dumnezeu.

Toate suferințele, toate ororile vieții există ca să putem trăi marea iubire divină și să știm că marea providență ne poate elibera de aceste suferințe și necazuri. Asta vom înțelege într-o zi.

Toate suferințele prin care treceți acum există ca să-l puteți cunoaște pe Dumnezeu, cauza primordială, și, când îl veți cunoaște, va apărea bucuria.

Un om crede că a fost uitat. Aceasta este o concepție falsă. Nimeni nu ne poate elimina din conștiința divină.

Din momentul în care omul admite că este o ființă separată, și-a creat singur nefericirea.

Una dintre calitățile omului inteligent este curajul. Nu se gândește la ce i se va întâmpla, la ce vor spune oamenii despre el.

Forța omului constă în credința lui în ordinea divină. În exterior, Dumnezeu se îndepărtează de noi ca să nu ne deranjeze, dar în interior pătrunde în noi ca să ne încurajeze. În lume pot să se producă perturbări de tot felul, oamenii pot să cadă și să se ridice de multe ori, dar nu contează situația lor, căci Dumnezeu rămâne același față de ei. Mori, Dumnezeu are încredere în tine. Faci greșeli, Dumnezeu are încredere în tine.

Toate suferințele și bucuriile au ca origine iubirea divină. De ce? Pentru că, nefiind în stare să-i înțelegeți iubirea, treceți prin suferințe.

Nu există bucurie mai mare decât cea care vă ajută să conștientizați că trăiți, că există cineva unic care vă iubește. Vă spune în sinea voastră: „Nu vă fie teamă, voi orândui totul pentru voi. Într-o zi veți primi binecuvântarea mea”. Dacă veți ajunge într-una dintre lumile superioare, veți găsi multe ființe care vă iubesc și vă trimit gânduri bune.

Cel care înțelege iubirea lui Dumnezeu nu întreabă ce este Dumnezeu. Dacă ați aduna la un loc iubirea întregii omeniri, a tuturor oamenilor sfinți, buni și drești, a tuturor îngerilor și divinităților din cer, toată această iubire ar reprezenta doar o parte microscopică din iubirea lui Dumnezeu.

Am spus: „Binecuvântați sunt oamenii pentru că Dumnezeu îi iubește”. Nefericirea voastră stă în faptul că nu știți că vă iubește. Vi se cere un lucru: să fiți conștienți că Cel care vă iubește face totul pentru binele vostru.

Iubirea lui Dumnezeu constă în ceea ce dăruiește fără încetare. Aceasta se numește influx, o scurgere a Lui în noi. Când acest proces este întrerupt, viața își pierde sensul. Atâta timp cât acest influx al vieții Sale în noi este prezent, trăim și ne bucurăm.

De ce v-a creat Dumnezeu? Ca să aibă pe cine iubi.

De ce ne aflăm pe pământ? Ca să învățăm să-l iubim pe Dumnezeu. Atâta timp cât omul nu e legat de Dumnezeu, este asemenea unui călător naufragiat pe o insulă pustie.

Numai Cel Infinit e capabil să închidă poarta răului, poarta condițiilor rele.

Măreția lui Dumnezeu nu constă în faptul că făurește aștri și universuri. E în stare să le creeze într-o clipă.

Când ești copleșit de un necaz, toată lumea te desconsideră și ai nevoie de un mic sprijin. Toți cei care trec pe lângă tine își dau cu părerea-. „Din acesta n-o să iasă nimic bun”. Dar Dumnezeu, Creatorul universului, își oprește lucrul Său, coboară până la tine fără să-l vezi și-ți spune la ureche: „Nu-ți fie teamă, nu te descuraja. Te voi ajuta. Chiar azi îți voi rândui treburile”. Și iată că te bucuri. Acestea sunt lucrurile însemnate pe care pe săvârșește Dumnezeu, acesta este marele adevăr.

Vorbesc despre Dumnezeu care vine la ființe în inimile lor disperate, grele de tristețe. Îi ridică pe cei căzuți până la înălțimea conștiinței divine, pentru ca și ei, ca toată lumea, să poată respira aerul pur și să primească lumina divină.

Fiecare suflet este o formă specifică prin care se manifestă conștiința divină. De aceea Dumnezeu veghează asupra fiecărei forme ca asupra unei flori delicate, pentru ca Divinul să se poată manifesta prin ea. Ce este binele etern? Deoarece izvorul este format

din picături nenumărate care vin constant, binele etern este creat de nenumărate binefaceri mici care izvorăsc neîncetat.

Cel Mare are o calitate aparte: îi atrage cu cea mai mare forță pe cei care îl urăsc cel mai mult.

Răul în lume este generat de neînțelegerea condițiilor în care ne găsim. Dumnezeu nu se supără pe noi pentru greșelile pe care le facem. Ele îi oferă posibilitatea să-și arate mila și să le corecteze. După cinci-șase ani, veți constata consecințele greșelilor voastre și le veți îndrepta.

Un om construiește o casă frumoasă și o închiriază unor persoane care, într-un an, o strică. Traduc: Dumnezeu a creat lumea foarte inteligent, dar noi, oamenii, o stricăm și căutăm cauza pentru aceasta în afara noastră.

Legea spune: Dumnezeu iubește toate ființele la fel, dar nu toate se folosesc de iubirea Lui. Unii pricep asta, alții nu. Dumnezeu îi iubește pe oameni la fel ca pe îngeri, doar că îngerii sunt conștienți de iubirea divină și o primesc, în timp ce oamenii nu sunt întotdeauna conștienți de ea.

Imaginați-vă că niște ființe ignorante și-au construit o casă având doar o fereastră foarte mică, pe când casa altor persoane are ferestre mari care lasă să intre multă lumină.

Și voi ziceți: „I se dă mult ăstuia!” I se dă mult pentru că are ferestre mai mari. Aerul și lumina vor intra în casa voastră în funcție de cât de mare e fereastra pe care o veți deschide. Cantitatea lor va depinde, așadar, de dimensiunea ferestrei voastre. Tot așa energia și binefacerile lumii divine vor intra în voi în funcție de gradul de deschidere al conștiinței voastre, al sufletului vostru.

Binecuvântarea divină pătrunde în toate ființele. Ființele inferioare n-o rețin, totul se scurge în exterior. Trebuie să fim calmi ca suprafața apei pe care nimic n-o tulbură, pentru ca Dumnezeu să se poată reflecta în noi. Dacă se proiectează asupra noastră, vom evolua. Dacă nu, vom rămâne așa cum suntem. Trebuie să fim puri, pentru ca imaginea lui să se poată reflecta în noi. Pacea și puritatea sunt condițiile indispensabile. Dacă nu credem în Dumnezeu, nu suntem capabili să primim iubirea Lui.

Dumnezeu nu se folosește niciodată de persoane oarbe ca să-și răspândească lumina. Dumnezeu îl lipsește pe prost de darurile Lui, pentru ca oamenii să nu mai aibă încredere în el și să nu-i mai înșele. Dumnezeu îl va țintui pe prost la pat, ca să nu mintă și să nu-i amăgească pe ceilalți.

Unii cred că Dumnezeu este supărat pe ei. Credem că Dumnezeu are ceva cu noi, dar, în realitate, noi suntem cei supărați. El ne trimite reflexul imaginii noastre și zicem că El e supărat. Lăsați deoparte această iluzie. Dumnezeu nu este un Dumnezeu mânios, ci Dumnezeul iubirii. Noi ne mâniem și credem că și El e mânios. Aceasta e concepția noastră. Când vă pedepsește, această pedeapsă reprezintă o lecție, ca să vă facă să reveniți pe drumul cel bun.

Vă voi destăinui un mare adevăr: Dumnezeu își arată iubirea față de fiecare suflet printr-o modalitate specifică. Iubirea lui Dumnezeu față de fiecare suflet este specifică.

SENSUL SUFERINȚELOR

Suferința nu este o pedeapsă, ea ne este dată ca o lecție de învățat. Noi îi dăm cuvântului „pedeapsă” o altă interpretare. „Pedeapsă” înseamnă: „Fac în așa fel încât el să înțeleagă”.

Dacă sunteți supuși unei încercări, nu fiți tulburați. În ea se ascunde un anumit bine care se manifestă la sfârșit, după ce ați rezistat. Nu forțați lucrurile. Să știți că binele la care năzuiesc inimile și discernământul vostru va veni curând. Fiți atenți să nu pierdeți ocazia.

Nu fugiți de suferințe, ci folosiți-vă de ele. Apostolul Pavel a zis: „Suferințele de acum nu sunt asemenea marilor binefaceri pe care le aduc”. Diacul spune: „Suferința mi-a făcut bine”. Prin suferințe, iubirea pregătește condițiile pentru noi bucurii. Suferința de acum este o condiție pentru viitoarea Bucurie. Suferințele și durerile sunt brăzdare divine care ară pământul ca să poată încolți semințele virtuților. Când suferă, omul devine mai bun, mai blând.

Trezirea conștiinței nu se produce în mod mecanic, ci cu ajutorul unor impulsuri generate de suferințe. Cu cât obstacolele din calea omului sunt mai numeroase, cu atât posibilitățile de evoluție sunt mai mari. Oamenii mari au întâmpinat obstacole mari. Asta nu înseamnă că au avut parte doar de suferințe.

Au avut bucurii pe care oamenii obișnuiți nu le cunosc.

SUFERINȚELE INTELIGENTE

Cel care suferă și rezistă până la capăt este un erou, va deveni un om adevărat. Cel care nu suferă nu va ajunge la nimic. Dacă vi se ivește în cale o încercare, mulțumiți-i lui Dumnezeu! încercările sunt privilegii pentru oameni. După fiecare încercare, ființa omenească dobândește ceva bun.

Ca piatra să fie netedă, trebuie prelucrată, șlefuită. La fel și pentru om. Ca să se trezească, are nevoie de șlefuire, de suferințe. Grea e trezirea conștiinței la om! Trebuie să fie încolțit ca să devină rațional. După fiecare ațipire a conștiinței, apare o suferință ca s-o trezească, s-o învioreze, să ia avânt.

Suferința vă va înălța. Fiți mulțumiți că suferiți, veți da roade. Dumnezeu va transforma suferințele oamenilor în pietre prețioase care vor fi așezate în formă de coroană pe capetele lor. În viitor, suferințele îi vor împodobi omului capul. Când natura îi impune limite unei ființe, ea îi urmărește binele, trezirea forțelor ascunse din el. Orice suferință, orice dificultate și orice încercare din viața omului urmăresc trezirea conștiinței superioare în el.

Când natura ne impune o suferință, simțim lucrurile în mod incorect. Când mama își așază copilul în lighean ca să-i facă baie, el plânge, deoarece crede că e ceva rău. Nu înțelege că mama face asta pentru binele lui.

Un general a fost condamnat, privat de drepturi și aruncat în închisoare. A fost eliberat după zece ani. Atunci a zis: „Am înțeles viața. Am înțeles că gradul de general și tot restul sunt doar lucruri inutile și neserioase”. Când ființa omenească are eșecuri repetate,

se cumințește, devine mai prudentă, mai rațională. Dobândește experiență.

Când suferă, omul își corectează treptat gândirea, îndată ce gândirea a devenit corectă, se produce trezirea conștiinței. Suferința aduce o nouă conștiință. Acesta este sensul suferinței.

Darurile pe care natura vie i le aduce omului sunt suferințele inteligente. În ele se află experiențele care contribuie la evoluția ființei.

Roadele acestor suferințe sunt elanurile care o fac să se dezvolte.

Numărul suferințelor date fiecărui suflet corespunde cu nevoile proprii evoluției. Suferințele nu sunt întâmplătoare. Mă refer la suferințele inteligente.

Tocmai mulțumită dificultăților și suferințelor a atins ființa omenească nivelul actual de evoluție. Tocmai ele o pregătesc pentru iubire.

RĂDĂCINILE

Fiecare obstacol este un examen pe care trebuie să-l trecem cu succes. Când în calea voastră se ivește o încercare, să vă ziceți: „A apărut ca să corecteze o greșeală pe care am făcut-o”.

Când ființa ajunge la stăpânirea de sine, obstacolele și suferințele dispar.

Suferințele din prezent sunt semnele vestitoare ale unei noi vieți pentru care trebuie să fie pregătită o materie mai fină. Prin suferințe, materia creierului devine din ce în ce mai fină. A suferi înseamnă a prinde rădăcini adânci în pământ și a lucra. Prin suferințe, obstacole și reacții, dobândiți experiență pentru marile legi care guvernează viața.

Obstacolele de acum din viață nu vor reapărea în viitor.

Inteligența pune capăt suferințelor. Dacă, după ce ai suferit, devii mai inteligent, trebuie să mulțumești, deoarece această suferință avea rațiunea ei de a fi. Dacă, după ce ai suferit, n-ai devenit mai inteligent, acea suferință nu era la locul ei.

Când săpăm pământul, este un adevărat cataclism, o suferință pentru furnici și râme. Noua cultură este semănată tocmai prin această săpare. Suferințele oamenilor sunt asemenea acestei săpări, care îi permite noii culturi să fie semănată în om.

Oare nu folosim mânuși de baie din pânză aspră ca să ne frecăm și să ne curățăm corpul? Corpul este curățat, purificat cu ajutorul suferințelor. Gândirea divină nu se poate transmite corect dacă trupul omului nu este pur. Sistemul nervos este curățat cu ajutorul

dificultăților. După ce fiecare nerv este purificat, abia atunci este omul capabil să primească corect lumina divină și fiecare gând.

De ce vin suferințele? Ca să fie eliminate impuritățile intelectului.

Îngerii înțeleg sensul profund al suferințelor omenirii. Știu că în ele se ascunde binele ei.

Marile genii nu s-au bucurat de cele mai bune condiții, în timp ce aportul ființelor care au trăit în condiții bune a fost foarte mic. De exemplu, Beethoven a lucrat în condiții foarte proaste. Suferințele îl incită pe om să lucreze. A învinge dificultățile și suferințele este o condiție mai dură, dar trebuie să reușim! Hristos le-a învins și a înviat.

În ziua în care vă veți fi dus până la capăt evoluția, îi veți mulțumi lui Dumnezeu pentru toate nefericirile vieții voastre. De acolo a provenit cel mai mare bine.

Prin suferințe, omul este călit și pus la încercare.

CINE ESTE PUS LA ÎNCERCARE ÎN VIAȚĂ? DISCIPOLUL

Unora le este dat să tragă învățăminte din propriile greșeli. Dacă li se va vorbi, nu vor înțelege. Aceste persoane învață în urma suferințelor.

Când aveți o suferință, ar trebui să știți că prin această modalitate Dumnezeu vă ferește de o abatere pe care erați gata s-o faceți. Când se ivește o încercare, trebuie să știți că providența a trimis-o, ca să vă ajute să evitați marea nenorocire care urma să vină. Ca să nu vi se întâmple această nenorocire, providența vă trimite o încercare mai mică.

Orice eșec ascunde o viitoare reușită. După cum vedeți, există multe motive ca să lucrați.

Suferințele reprezintă o mare știință divină. Fără ele, este imposibil să învățăm. Ele aduc cunoașterea.

Când copacii sunt plantați aproape unii de alții, trunchiurile sunt subțiri, cresc în înălțime. Când sunt plantați departe unii de alții, cresc groși și cu ramuri bogate. La fel se întâmplă cu oamenii. În condiții rele devin idealști, în condiții obișnuite, devin materialști.

Există o lege a naturii: atâta timp cât n-ai plâns, nu poți să crești. Ori tu trebuie să plângi, ori altul trebuie să plângă pentru tine. Dacă plângi pentru cineva, îl ajuți. Oamenii consideră plânsul o slăbiciune. Nu e slăbiciune. Nu există ființă care să nu fi plâns vreodată.

Suferințele sunt rădăcinile. Bucurați-vă de rădăcini! Bucuriile sunt ramurile. Bucurați-vă de ramuri! Un copac nu poate trăi fără rădăcini.

Roadele arborelui reprezintă lumea divină. Aceasta nu înseamnă că dorim suferințele, dar ele reprezintă o necesitate.

Suferințele sunt aratul, bucuriile sunt culesul. Suferința trebuie să se transforme în bucurie, ce a fost semănat trebuie să crească.

Toate ființele suferă, și oamenii obișnuiți, și oamenii mari. Dar, suferind, oamenii obișnuiți devin înăcriți, pe când oamenii mari suferă și evoluează.

În toate încercările vieții, omul nu trebuie să-l slujească decât pe Dumnezeu. Și, dacă nu cedează la ispite și suferințe, ajunge la cunoașterea de sine.

SĂ SUFERIM CU IUBIRE

Dacă, împovărat de dificultăți, omul merge înainte fără să se poticnească, este puternic. Omul puternic rezistă la orice încercare. Suferințele sunt o povară pe care o tragem în sus. Din fericire, există ființe inteligente care ne ajută. Dumnezeu spune: „Chemați-mă când sunteți triști”.

Prin aceste încercări și suferințe, omul are posibilitatea să determine gradul evoluției sale. Dacă are intelectul puternic, va rezista. Dacă nu, omul se va încolona în curentul general. Dacă suferi și-ți suporti suferințele cu bucurie, ai parte de iubire.

Cu cât ființa este mai evoluată, cu atât suferințele și greutatea prin care trece sunt mai mari. Să mulțumiți că aveți dificultăți. Asta vă va ajuta să vă cunoașteți caracterul și puterea convingerilor.

Ființa omenească trebuie să fie pregătită să sacrifice totul pentru iubire, înțelepciune și adevăr.

Îmi este extrem de greu să văd un om suferind fără iubire. Este cu totul altceva când suferiți în mod conștient și cu demnitate pentru Adevăr.

Dar acest lucru este posibil numai cu iubire.

Ce voi câștiga expunându-vă la suferințe, la persecuții, la foame din cauza mea? Dar, dacă în sufletul vostru apare o dorință profundă de a înțelege, de a-l găsi pe Dumnezeu și viața universală, suferințele voastre vor avea un sens. Sunt suferințe de iubire. Când întâlnesc o astfel de ființă, îmi vine s-o îmbrățișez. Dacă suferiți fără iubire, vă voi spune: „Fraților, îmi pricinuiți o mare durere!”

De ce a permis aceste adversități Dumnezeu, pe care îl caracterizează perfecțiunea și totala înțelepciune? Ca să ne pună la încercare Iubirea. Dumnezeu vă întreabă: „După toate aceste suferințe, mă mai puteți iubi? Dacă da, iubirea voastră este adevărată. Fiindcă să mă iubiți pentru toate binefacerile pe care vi le-am dăruit e firesc”. Astăzi, Dumnezeu i-a pus pe oameni în astfel de condiții încât sunt obligați să treacă prin toate încercările. Apoi, după ce i-a testat, îi va primi în împărăția lui și le va da forță, cunoaștere și înțelepciune ca să guverneze lumea.

Când i se dă o încercare, omul este capabil să învingă.

Încercarea dată este pe măsura propriilor forțe.

Când vă copleșește tristețea, urcați mai sus!

O mare parte dintre suferințe sunt astfel doar în aparență. În viața de pe pământ, există întotdeauna decepții. De exemplu, aplaudăm un actor. După ce a îmbătrânit, îl aplaudăm pe altul. Și el zice: „Erau vremuri frumoase!” În viitor, acest om va avea din nou condiții bune. Viața nu înseamnă o singură zi.

Suferințele nu durează mult. Mânia lui Dumnezeu durează doar o clipă, iar mila lui, o eternitate.

Există două extreme. Este inutil să suferim prea mult. Cealaltă extremă este absența totală a suferințelor. Trebuie să le simțiți cât de cât.

Nu ne punem în locul oamenilor care suferă, nici al animalelor pe care le facem să sufere.

Când omul suferă, trebuie să aștepte răsăritul soarelui, îndată ce soarele răsare, toate suferințele dispar.

Când apare o suferință, gândește-te la toate ființele care suferă și spune: „Mulți alții suferă în același timp cu mine”.

Omul inteligent este deasupra suferințelor și dificultăților. Minte omenească este mai presus de toate. Nu există forță care s-o poată distruge. Tocmai de aceea omul trebuie să învingă dificultățile.

Dacă ați ști cât ați îndurat în trecut! Nu vă mai amintiți, ați uitat. În timpul erupțiilor vulcanice, oamenii erau îngropați în lavă și cenușă. Nu există nenorocire pe pământ pe care omul să n-o fi trăit!

Vine o nouă cultură. Tot ce se întâmplă va fi uitat. Atâta timp cât omul este bolnav, crede că nu va uita. Dar, îndată ce se vindecă, își uită boala, i se pare că visase.

EFORTUL INTERIOR AL DISCIPOLULUI

Rugăciunea este actul cel mai puternic din viața omului. Ea concentrează într-un tot gândurile, sentimentele și voința omului. O astfel de rugăciune e puternică.

Ea face minuni. Rugăciunea este acțiunea cea mai frumoasă. Este o conversație eu Dumnezeu. Nu există moment mai important decât acela în care omul vede chipul lui Dumnezeu! Ce diminuează minunată e aceea în care, de la trezire, conversezi cu Atotputernicul!

Cel care nu e preocupat de Dumnezeu își pierde treptat forțele și rămâne de căruță. Cel care se gândește la îngeri se află în lumea lor. Când vă gândiți la Dumnezeu, vă aflați în lumea divină. Trăiți în lumea la care vă gândiți.

Un timp, trăiți într-un mediu dat, apoi ieșiți din el ca să intrați în altul. Peștii au trăit în apă. După o perioadă, cei mai avansați dintre ei au ieșit ca să intre într-un mediu mai puțin dens, mai subtil. Sub acțiunea stânjenelii pe care o simțeau, le-a venit ideea unei alte vieți, mai favorabilă, într-un mediu mai subtil: să trăiască deasupra apei. Și așa au devenit păsări.

Când se găsește în condiții limitative, omul iese astfel ca să se deplaseze mai sus, spre Dumnezeu. Ieșiți puțin astăzi, puțin mâine, până când intrați într-o viață superioară celei de acum.

Ideea creează forma.

Legea este următoarea: dacă vă gândiți la un om de bine, lumina vă va apărea în intelect și căldura, în inimă. Dacă vă gândiți la o ființă obscură, intelectul vi se va înnegura și inima vi se va răci.

Aceasta este legea relațiilor noastre cu Dumnezeu. Când veți stabili un contact cu Dumnezeu, lumina va apărea în conștiință și o pace adâncă se va înstăpâni în inima voastră. Contactul cu îngerii vă va insufla gânduri luminoase și sentimente sublime.

Plantele și animalele exercită și ele o influență asupra voastră când vă gândiți la ele.

Legea spune: intrați în legătură cu lucrurile la care vă gândiți.

Prin rugăciune, omul intră în legătură cu Dumnezeu și cu ființele avansate. În momentul rugăciunii, Dumnezeu îi vorbește omului despre iubire și despre ființele inteligente.

Când vă treziți dimineața, îndreptați-vă conștiința spre realitate. Apoi, indiferent de ocupație - studiu sau munca câmpului îndreptați-vă gândul spre lumea invizibilă și cereți-i ajutorul. În loc de asta, dimineața voi începeți imediat să lucrați, fără să vă gândiți la marea realitate și la forțele inteligente din natură.

O lege spune: când omul își îndreaptă conștiința spre realitate, ea trăiește veșnic în el. În timp ce, dacă își îndreaptă conștiința spre umbre, trăiește în umbre.

Rugăciunea și contemplarea sunt eforturile pe care sufletul le face ca să se ridice mai sus. În acest fel se produce un flux de energie intelectuală și munca din viața omenească conștientă este facilitată.

A vă ruga și a contempla înseamnă a trimite un raport spre acel mare centru din care ați apărut. Care este conținutul acelui raport? Este un raport al muncii pe care ați făcut-o. Drept răspuns, între gândurile și sentimentele voastre și cele ale ființelor din lumea sublimă se va stabili un schimb corect. Dacă unii oameni cred că se pot lipsi de rugăciune, de contemplare și de reflecție, se înșală amarnic.

Când vă rugați, vă definiți pe voi înșivă. Când vă rugați, sunteți în contact neîntrerupt cu întreaga creație. Știind aceasta, nu creați în voi vreun obstacol în calea acestui proces natural.

Când se roagă, omul primește energii din lumea divină. Rugăciunea este guvernată de aceeași lege ca nutriția. Când omul e lipsit de hrană, simte o lipsă. Când sufletul este lipsit de rugăciune, simte și el o lipsă. Rugăciunea este o nevoie interioară a sufletului.

Rugăciunea este o realitate, nu o umbră. Ceea ce, într un moment anume, dă forță intelectului, inimii, sufletului și spiritului este un lucru real.

Rugăciunea este o acțiune conștientă a sufletului omenesc. Când se roagă, sufletul iese din conștiința obișnuită. Acest proces se numește „ieșirea din palatul meschin în care trăiește omul”.

Așa cum amiba își întinde piciorul mic ca să ajungă la hrană, omul se roagă ca să-și dobândească hrana spirituală. Este un proces neîntrerupt. Pentru ca noul să pătrundă în om, trebuie ca el să-și îndrepte mentalul în fiecare dimineață spre marele centru al lumii.

Rugăciunea este o lege de „irigare”. Ea atrage toate influențele benefice. Când omul se roagă, în jurul lui totul trebuie să crească și să se dezvolte. Când omul va înțelege marea lege a rugăciunii, va putea să devină o ființă omenească adevărată, unul dintre marii inițiați.

Ați văzut vreodată cum se roagă un înger?

Rugăciunea este prima metodă pentru începerea studiului limbajului divin. Dacă nu vă rugați, nu-l veți învăța niciodată.

Prin rugăciune, studiem limbajul lui Dumnezeu. Încă nu-l cunoaștem.

Adevărata rugăciune este concentrare, izolare. Nimeni nu trebuie să vă vadă când vă rugați. Când un

negustor se roagă, trebuie să-și uite negustoria, toate relațiile de afaceri.

Rugăciunea este una dintre modalitățile prin care îl cunoaștem pe Dumnezeu ca iubire. Ea duce la iubire, la starea sublimă în care simțiți nevoia de a ajuta, de a-l ierta pe aproapele vostru, de a-l ajuta să se ridice pe cel căzut. Toate acestea le datorați momentului petrecut în cămăruța voastră secretă.

Omul trebuie să se roage pentru ca Dumnezeu să nu-și întoarcă fața de la el. E cumplit când Dumnezeu își ascunde chipul de om. Întunericul, frigul și singurătatea care se instalează atunci au o intensitate pe care omul n-a simțit-o niciodată în viață.

Sfântul primește cunoașterea prin rugăciune, contemplare, reflecție și observare. Sfântul se roagă îndelung înainte să fie inspirat și să primească gânduri noi.

Oriunde v-ați afla, indiferent de situație, rezervați-vă o jumătate de oră sau o oră ca să vă gândiți la Dumnezeu. Tocmai astfel se extinde conștiința.

A te gândi la marea cauză primordială, la marele centru al creației face mai mult decât toate bunurile materiale de care dispunem pe pământ.

Când te gândești la Dumnezeu, energiile te întineresc și fizic, și mental.

Când o ființă spune că nu s-a gândit la Dumnezeu, aceasta este asemenea unui orfan de tată și de mamă care rătăcește în zdrențe, fără adăpost. Ea devine o pradă ușoară pentru paraziți și își pierde direcția vieții. Vorbesc în mod simbolic. Traduc: când un om nu se mai gândește la Dumnezeu, devine vulnerabil și este atacat de ființe obscure, înapoiate.

Un om nu poate să dobândească nimic dacă nu se roagă. Rugați-vă să primiți mai multă lumină în conștiință!

Nu există ființe mai cultivate decât îngerii. Faza următoare în care va intra omenirea este faza de îngeri. Atunci corpurile noastre grosolane vor fi transformate în corpuri dinamice. Vor fi formate din materie mai fină. Cum va fi aceasta creată? Prin rugăciune, contemplare și meditație. Altfel spus, rugăciunea este o metodă de organizare a corpului spiritual, corpul nou în care va trăi omul.

Îi întreb pe savanții și pe filosofi de astăzi de câte ori pe zi își amintesc de Dumnezeu. Cauza necazurilor oamenilor din prezent constă în faptul că nu-și amintesc de Dumnezeu. Rugăciunea este o metodă pentru rezolvarea celor mai grele probleme. Îndoiala, suspiciunea, neîncrederea, incredulitatea și alte gânduri și sentimente negative sunt cauza celor mai multe maladii ale omului. Prin rugăciune, el reușește să învingă aceste stări negative. Rugăciunea are o forță magică.

Este de ajuns să roștiți un verset din Evanghelie însuflețiți de dorința de a-l înțelege, pentru ca Hristos să vă ajute. El va aduce lumină în mentalul vostru și vă va rezolva problemele.

Rugăciunea crește vibrațiile auri ale omului. Astfel el devine invulnerabil la influențele inferioare din jur. Prin rugăciune, omul își creează o protecție față de angoasele și teroarele lumii și ele nu-l mai pot afecta.

Când un om se roagă pentru realizarea unei dorințe legate de bine, lumea invizibilă îi vine întotdeauna în ajutor. Dacă ești bolnav, roagă-te la Dumnezeu, și curând te vei vindeca. Nu există ceva pe lume cerut de oameni ce Dumnezeu să nu împlinească. Lumea este

rezultatul dorințelor acestor mici ființe. Dumnezeu a făcut tot ce au dorit ele.

Dacă toate ființele își întorc fața spre Dumnezeu zicând „Doamne, am încercat toate metodele ca să îndreptăm lumea, arată-ne cum să reușim” și se roagă din inimă, El le va arăta acea cale.

Este o cale foarte simplă și, îndată ce o vor folosi, Dumnezeu va veni în lume și le va ajuta.

Nu există în lume ființă vie, mică sau mare, al cărei apel să nu primească răspuns de la Dumnezeu. Nu există vreun caz în care Dumnezeu să nu fi răspuns la proasta funcționare a „scrisorilor” voastre. Aveți grijă să funcționeze bine! Corespondența pleacă la ora lumii invizibile, dar, înainte de a ajunge pe pământ, scrisorile se pierd undeva și le veți primi cu o întârziere de câteva luni.

Este frumos când omul e conștient că ocupă un loc în mintea lui Dumnezeu. În acest caz, toate cererile lui vor fi acceptate.

Cereți-i lui Dumnezeu să trăiască în voi și să se manifeste prin voi. Numai el îi transfigurează pe oameni.

Toți oamenii caută sensul vieții. Sensul vieții constă în comuniunea cu Dumnezeu.

Orele cele mai favorabile pentru rugăciune sunt primele după miezul nopții, de exemplu, între 3 și 5. Diacul zice: „Doamne, te chem în fiecare dimineață”. Asta înseamnă că devreme, înainte de răsăritul soarelui, voi face lucrul cel mai important, mă voi uni cu marele centru al creației ca să dobândesc energia necesară realizării muncii mele în ziua care urmează. Oriunde merge, indiferent de activitatea pe care o va desfășura, omul are nevoie de energie. Dacă se lasă influențat de lume, aceasta îl face să deraieze de pe linia vieții sale. Când te trezești dimineața, vei avea un gând esențial, te

vei deschide ca o floare. Hristos petrecea nopți întregi rugându-se. De ce? Pentru că în acele ore de rugăciune se umplea, se reîncărca cu energie ca un acumulator, înlocuind-o astfel pe cea consumată în cursul zilei.

Omul trebuie să se roage, să lucreze asupra lui, ca să se pregătească pentru noul care vine astăzi în lume.

Cât timp trebuie să ne rugăm? Constant. A te ruga nu înseamnă a-ți întrerupe activitatea și a nu face altceva decât să te rogi toată ziua. Poți să te miști, să lucrezi rugându-te. Activitatea nu exclude rugăciunea. Poți să te rogi fără întrerupere. Numai cel care trăiește în legea iubirii are aplecare spre rugăciune. Orice ar face, se roagă întruna.

Altfel spus, în viața ființei care iubește, totul este rugăciune. Mama spune că n-are timp să se roage, pentru că este prea ocupată cu copiii. Cel care taie lemne zice că nu-i rămâne timp pentru rugăciune din cauza muncii sale. Cel care scrie pretinde același lucru. Fiecare spune că nu-i rămâne timp pentru rugăciune, contemplare și reflecție.

Primul lucru pe care trebuie să-l facem înainte de toate este să ne rugăm, restul trebuie făcut după aceea. Ca să poți lucra, ai nevoie întâi să respiri. Altfel îți va fi imposibil să-ți faci treaba. Cei care nu se roagă nu sunt discipoli buni. Cei mai leneși, cei mai incapabili, cei mai puțin înzestrați sunt discipolii care nu se roagă.

Dați-i o temă de dezvoltat unui elev leneș, și el va spune: „De unde a mai scos și subiectul acesta?!” Vă veți ruga și când sunteți mulțumiți, și când sunteți supărați sau când aveți conștiința încărcată.

Ne putem izola chiar în mijlocul mulțimii. Izolarea nu este un proces extern.

Vă dau o regulă: Există pentru fiecare un val divin care îl ajută să-și ia avânt. Când te trezești dimineața, nu te grăbi să mergi imediat la muncă.

Oprește-te, fă un efort interior ca să vină acel val divin, și numai după aceea să pleci la muncă. E posibil să fii omul cel mai incult, dar, dacă te a vizitat Duhul Sfânt, din tine va ieși întotdeauna ceva.

Dacă gândirea, sentimentele și fapta nu participă la rugăciune, atunci ea nu e autentică. A intra în cămăruța ta secretă înseamnă a pătrunde în sufletul tău curat.

Exact în acel moment, vei înțelege sensul profund al lucrurilor și de ce trăiești. Cu cât conștiința este mai elevată, cu atât mai mare este precizia rugăciunii.

Când o persoană se găsește într-o situație dificilă, o sfătuiesc să se roage ca să intre în legătură cu ființele inteligente care o pot ajuta. Unii zic că se roagă, dar nu primesc niciun răspuns. Cauza este conștiința lor, care nu e trează. Conștiința omului este ca o stație de radio care primește și emite unde sonore în spațiu. Savanții spun că deasupra pământului există o centură care provoacă devierea undelor și le împiedică să urce. Astfel s-ar putea explica faptul că rugăciunea unor persoane nu reușește să se ridice mai sus decât ele. Cu cât conștiința unei persoane este mai trează și mai elevată, cu atât mai mare este probabilitatea ca rugăciunea ei să fie primită.

Ce i se cere omului ca să poată intra în comuniune, în comunicare cu lumea invizibilă? Să aibă propria stație radio. Și o are. Când vă îndreptați gândurile de rugăciune în sus, va trebui să luați seama la undele negative: îndoiala, incredulitatea, neîubirea sunt unde feroce care se formează în lumea astrală. Ele au o influență nocivă asupra minții omului. Dificultățile din

viața omului sunt atacuri ale acestor unde feroce. Ele creează și obstacole în calea dorințelor de bine.

Omul se roagă mai bine când e chinuit. Când ești supus la suferințe, încercări și persecuții mari, te rogi așa cum trebuie.

Atâta timp cât vatra inimii nu e caldă, rugăciunea nu poate să ajungă până la Dumnezeu.

Omul nu se poate ruga într-un loc impur. Trebuie să mergeți într-un loc curat.

Rugăciunea trebuie să fie „emisă” dintr-un loc pur. Rugăciunea pe care omul o adresează lumii invizibile trebuie să fie concretă în formulare. Altfel seamănă cu o cerere în care nu se spune ce se dorește și care rămâne fără rezultat.

Dacă aș începe să mă rog acum, i-aș cere lui Dumnezeu forța, cunoașterea, înțelepciunea, iubirea, adevărul și libertatea. Când omul se roagă, trebuie să ceară foarte puțin, dar, în același timp, ceva de care are nevoie cel mai mult. Rugăciunea este primită când e conformă cu voința divină.

Faceți următoarea experiență. Concentrați-vă și ziceți: „Doamne, sunt pregătit să împlinesc pe loc voința ta, care însuflețește tot ce trăiește în lume”. Sau: „Dacă găsesc îndurare în fața Ta, fă să simt bucuria Ta în numele iubirii, înțelepciunii și adevărului Tău”. Știți ce veți simți? Veți simți un tresărit de bucurie așa cum n-ați mai simțit niciodată. Vă veți simți renăscând.

Omul poate fi transfigurat într-o clipă. Întoarce-ți fața spre Dumnezeu și spune-i: „Doamne, așază-mă în focul iubirii Tale”. Sau: „Doamne, ce vrei să fac pentru ca împărăția Ta să izbândească pe Pământ și numele Tău să fie sfințit printre oameni?”

O lege importantă spune că, atunci când rogi o ființă, ruga ta dobândește putere magică doar dacă este însoțită de iubirea pe care i-o porți acelei ființe.

Să ne concentrăm acum cinci minute și să trimitem un gând bun spre lumea întreagă.

Potrivit legii, dacă trimiteți acest gând așa cum trebuie, acțiunea pe care o veți face prin intermediul lui va fi, poate, echivalentă cu ceea ce ați împlinit în întreaga voastră viață.

CELE DOUĂ LEGI

Oamenii de astăzi trăiesc în iluzie așteptând iubirea unii de la alții. Deschideți-vă inimile dinaintea lui Dumnezeu, dinaintea iubirii Lui și atunci vă vor iubi și oamenii.

Ei reprezintă pluralitatea prin care se manifestă Dumnezeu. Ca să-i cunoașteți pe ceilalți oameni, trebuie să-l cunoașteți întâi pe Cel Unic. Așadar, ca să înțelegeți pluralitatea, trebuie să înțelegeți întâi unicitatea. Și eu mă apropii de voi prin El, prin Dumnezeu.

Când oamenii nu vă înțeleg, aceasta înseamnă că nu-L înțelegeți pe Dumnezeu. Când oamenii se îndoiesc de voi, aceasta înseamnă că vă îndoiiți de Dumnezeu.

Atitudinea ta față de Dumnezeu va genera aceeași atitudine din partea oamenilor față de tine.

Iată cum sună următoarele două legi.

Prima: când oamenii te iubesc, aceasta dovedește că îl iubești pe Dumnezeu.

A doua: când îi iubești pe oameni, aceasta dovedește că Dumnezeu te iubește.

Aici este nevoie de o mică lămurire. Când spun că Dumnezeu te iubește, asta se înțelege în alt sens. Iubirea pe care Dumnezeu o are pentru tine este imuabilă, dar, prin expresia „Dumnezeu te iubește” se înțelege că ești receptiv la iubirea Lui.

Așadar, atitudinea celorlalți față de tine depinde de atitudinea ta față de Dumnezeu.

Când atitudinea ta față de Dumnezeu este corectă, toate persoanele se comportă bine cu tine. Dacă iubești oamenii, aceasta înseamnă că ai primit iubirea divină corect, în plenitudinea ei. Există două moduri de a face

cunoștință cu o familie: dacă-i iubești pe copii, tatăl te va iubi; dacă-l iubești pe tată, copiii vor începe să te iubească.

Făcând cunoștință cu copiii, făcându-le servicii, vei atrage atenția tatălui lor. Traduc: semenii noștri sunt copiii lui Dumnezeu. Fiind în slujba semenilor tăi, copii ai lui Dumnezeu, stabilești relații cu Dumnezeu.

CAUZELE PSIHICE ALE BOLII

Dacă alimentele stau mult în stomac fără să fie digerate, se formează substanțe toxice, care se răspândesc în tot organismul și otrăvesc sângele. Același lucru se întâmplă și cu inima. Dacă în inimă se acumulează dorințe neîmplinite, nerealizate, ele nu pot fi asimilate, ceea ce provoacă astfel crearea de toxine astrale. Același lucru se produce când ființa omenească reține în ea gânduri ce nu se pot realiza. Șederea lor prelungită în creier provoacă formarea de toxine mentale. Prezența acestor toxine în organism este prima condiție a bolilor.

Legea este următoarea: O viață corectă purifică sângele. Când omul introduce un gând impur în intelect sau un sentiment impur în inimă, sângele își pierde puritatea. Gândurile și sentimentele impure creează maladii. Tulburările paralizează intelectul, inima și corpul. Unele boli sunt rezultatul unor tulburări survenite la nivelul intelectului, altele, la nivelul sentimentelor. Când sunt de ordin sentimental, tulburările afectează ficatul, vasele sangvine, inima etc. Tulburările sunt și ele generate de lipsa de iubire.

Dacă o persoană simte gelozie, îndoială, suspiciune, mânie sau are alte gânduri și sentimente negative, trebuie să găsească modalitatea de a le transforma. În caz contrar, se va îmbolnăvi. Pentru fiecare gând sau sentiment negativ din tine, creează un gând sau un sentiment pozitiv, care îl va neutraliza și îl va transforma pe primul.

Orice indispoziție a spiritului influențează sănătatea. Discipolul trebuie să cunoască originea bolii sale, să știe dacă are caracter fizic, spiritual sau mental.

Când oamenii își pierd iubirea, pune stăpânire pe ei tuberculoza. Cauzele tuturor bolilor, tarelor și necazurilor din viață sunt spirituale. Dacă vreți să fiți sănătoși, mențineți în intelect gânduri pozitive și în inimă sentimente pozitive.

Cauzele multor boli se ascund în subconștient. Ele sunt resturi ale trecutului pe care trebuie să le depășiți.

Vederea nu slăbește din cauza lacrimilor, ci din prea multă durere. Un om își pierde avuția, altul, un fiu sau o fiică, și nu reușește să uite această pierdere. Tot gândindu-se la ce a pierdut, omului îi scade treptat vederea. Senzația că ne strânge ceva de piept este cauzată de o dizarmonie a sentimentelor. Senzația de greutate în stomac este provocată de o dizarmonie a acțiunilor.

Există boli cauzate de lipsa iubirii, altele, de ignoranță, de nerespectarea regulilor elementare de igienă. Unele sunt provocate de faptul că persoanei nu-i place adevărul, că slujește minciuna. Altele sunt rezultatul diferitelor griji.

În general, bolile apar când vibrațiile organismului scad.

El devine o pradă ușoară și atunci fiecare cauză neînsemnată exterioară este capabilă să provoace o stare maladivă.

Regula este următoarea: pentru ca organismul să învingă boala, vibrațiile lui trebuie să fie ridicate.

Nu uitați că fiecare boală este consecința unei infracțiuni comise fie în trecut, fie în viața prezentă. În loc să scadă, numărul bolilor crește. Și va continua așa

până când oamenii vor deveni conștienți de necesitatea de a căuta cauzele și de a le înlătura.

Un domn mi-a povestit ce a trăit el. „De zece ani eram supărat pe mama și pe tata. În acest timp, pe corp îmi apăruse un furuncul, de care nu reușeam să scap. După ce a trecut, a apărut altul. Și tot așa, am suferit în acești zece ani de furuncule. M-am vindecat când am făcut pace cu părinții”. În acest caz, energia urii se acumulasă în furuncule, apoi a fost expulzată din corp.

Reumatismul, de exemplu, în afara cauzelor pur fizice, este provocat și de cauze psihice. Aceste cauze sunt înrădăcinate în gânduri, în sentimente și în voință. În viață, orice gând negativ, orice sentiment negativ, orice acțiune negativă se manifestă sub formă de reumatism, de furuncule sau alte afecțiuni.

Atenție la teamă, ură, îngrijorare, invidie, gelozie și la alte stări negative! Ele creează otrăvuri și depuneri în organism.

Boala poate să apară când o persoană nu s-a reconciliat cu alta care s-a stins din viață. Un preot bolnav a venit să mă vadă. Părea speriat. I-am spus că avea decedată o persoană apropiată cu care nu se înțeleșese pe când era în viață. „Boala ta e cauzată tocmai de acea persoană. A recunoscut că își bătea mama și din pricina asta murise. L-am sfătuit să se împace cu mama lui, ca să se poată vindeca. „Cum aş putea să fac asta? m-a întrebat. „Vei mărturisi totul în fața lui Dumnezeu și a mamei tale, recunoscând că nu era bine ce făceai.

Bolile sunt un instrument educativ de care se folosește natura. Ea îi dă lecții omului. Când suferă de o maladie, persoanele nemiloase, aspre devin mai blânde, mai tandre, mai sensibile. Fiecare boală este urmată de o mică ameliorare a caracterului omului.

CALITĂȚILE IUBIRII DIVINE

Un om eu concepții obișnuite nu e capabil să manifeste iubirea divină. Doar când e inspirat de o ființă avansată, măcar o clipă, devine capabil să manifeste iubirea divină.

V-am vorbit deja despre iubire, dar nu v-am spus niciodată esențialul.

Sunt doar la începutul acestui subiect. Știți cum veți deveni dacă rostesc cuvântul „iubire” așa cum trebuie? Vă veți ilumina, veți radia, înveșmântați în forme de îngeri.

Totul în lume este o manifestare a iubirii. Dar puțini știu ce este ea cu adevărat. Există o realitate exterioară lumii fizice. E ceva exterior voinței, înțelegerii și inimii voastre. Are doar puncte de contact cu ele. În condițiile actuale, iubirea acționează temporar din exterior până când organismul omului se acomodează cu ea. Motivul este că, dată fiind compoziția lui actuală, organismul omului nu este în stare să-i suporte vibrațiile puternice.

Nu explicați ce este iubirea, explicați-i manifestările. Iubirea este singurul lucru pe care omul nu-l poate explica. Nu puteți explica pâinea câtă vreme n-ați mâncat din ea.

Nu puteți explica apa câtă vreme n-ați băut din ea. De acum înainte, oamenii vor începe să vină spre iubire. Ea este forța cea mai mare și cea mai inteligentă din lume. Pătrunzând în ființă, aduce manifestările cele mai elevate și cele mai frumoase ale spiritului. Iubirea este întâi apanajul marilor învățători, marilor discipoli, marilor credincioși, apoi al marilor neofiți și, în cele din urmă, al oamenilor obișnuiți.

Există în lume ceva mai mare decât cunoașterea. Este iubirea.

Dacă vreți să descoperiți sensul intrinsec al lucrurilor, să vă eliberați de limitările vieții, trebuie să-l iubiți pe Dumnezeu. În realitate, iubirea este drumul ce duce la adevărata cunoaștere. Nu vă ocupați de acea iubire care înrobește oamenii. Acea iubire se află în lume și ați simțit-o. Iubirea divină nu creează contradicții în viață. Ea vă face să deveniți puternici. Vă face gândurile tenace.

Iubirea divină începe ca în exemplul următor. Un prieten vine să vă vadă și vă citește două strofe dintr-un poem scris de el. Puneți-vă în locul lui, bucurați-vă ca și cum le-ați fi scris voi. Numai că voi ascultați nemulțumiți, zicându-vă: „De ce nu le-am scris eu?”. Cineva face un desen și vi-l arată. Bucurați-vă. Nu ziceți-, „De ce nu l-am făcut eu?”. Altul primește o moștenire; să vă pară bine pentru el. Altcineva s-a îmbrăcat cu haine frumoase; fiți mulțumiți pentru el. Trebuie să considerați gândurile și dorințele fraților voștri ca și cum ar fi ale voastre, trebuie să fie sfinte pentru voi.

Deschideți în voi o cale pentru iubire. Aceasta înseamnă „așezarea lui Dumnezeu în locul cel mai înalt din sufletul vostru”.

Ideea voastră fundamentală trebuie să fie următoarea: să iubiți așa cum vă iubește Dumnezeu.

Dacă intrați în lumea divină cu iubirea omenească, nu veți ajunge la nimic.

Omul care are această iubire nu cedează ispitei, seducției. Este una dintre calitățile iubirii divine.

Nimeni nu e capabil să-l ducă în ispită pe cel care are iubirea în suflet.

Cel care are iubirea divină este invulnerabil.

Animalele sălbatice recunosc și ele iubirea. Când o întâlnesc, se trag înapoi.

Când iubirea trece dintr-o lume în alta, creează suferință. Cel care înțelege această lege nu se descurajează niciodată.

Când discipolul dorește a dobândi cunoașterea pe care o aduce iubirea, trebuie să se lepede de veșmintele vechi, adică de toate suferințele sale inutile și să renunțe la egoism.

Iubirea este prima condiție a autodefinirii ființei omenești.

A iubi înseamnă a fi în armonie cu lumea divină a iubirii, cu lumea iubirii îngerilor și cu lumea omenească a iubirii, adică cu toate ființele binelui.

Omul trebuie să știe să-și manifeste iubirea divină. Ea se manifestă în mii de feluri diferite pe care el trebuie să le cunoască.

DARURILE IUBIRII

Ți e foame, vrei să-ți satisfaci dorința de a mânca. Ți-e sete, vrei să-ți satisfaci dorința de a bea. Aceasta este iubirea. Când va intra în inima ta, va trezi în tine dorința de a lucra.

Ce este iubirea? Este o poartă care îți permite să mergi spre Dumnezeu.

Ura este și ea o poartă, dar una prin care îl părăsim pe Dumnezeu.

Dacă în această lume nu reușești să intri în Dumnezeu, nu vei putea deloc în lumea cealaltă. Numai iubirea va putea face să intre în tine ceea ce e sublim și nobil.

Este de ajuns ca omul să primească o frântură de iubire ca să simtă un avânt în cugetul lui. În iubire există lumină, bucurie, expansiune, viață, condiții de evoluție și posibilități de a vă bucura de toate binefacerile.

Iubirea împarte chiar și cele mai mici fărâme.

Acolo unde lipsește iubirea, sunt prezente suferințele și moartea.

Când îi iubești pe nemuritori, vei deveni nemuritor.

Când iubești, dobândești ceva.

Iubirea aduce consolare. Dacă vreți să fiți consolati, aplicați iubirea în viață.

Când iubirea îl vizitează pe sărac, acesta devine bogat, în iubire vă extindeți și urcați mai sus. În ne iubire vă micșorați și coborâți.

Cel care iubește se înalță.

Toți oamenii se înalță prin trei lucruri: prin iubire, prin înțelepciune și prin adevăr. Nu există excepții. În

întreaga istorie a creației nu există ființă care să poată spune că s-a înălțat altfel.

Ce este iubirea? Ceva ce câștigă întotdeauna.

Ce este ura? Ceva ce pierde întotdeauna.

Dacă cineva mă iubește, câștigă. Dacă iubesc pe cineva, și eu câștig.

De ce nu reușiți să vă realizați dorințele? Pentru că nu cunoașteți încă iubirea în plenitudinea ei. Când omul are iubire, obține cu ușurință restul.

Sănătatea se obține mulțumită iubirii.

Neiubirea n-a contribuit încă la nimic. Neiubirea este o forță sustrasă iubirii și folosită în altă direcție. Neiubirea va osteni și va avea nevoie de odihnă. Nevoia de odihnă arată că trebuie să venim spre iubire ca să ne alimentăm din forțele ei.

Când iubirea îți vorbește, ai totul. Nu există suferință mai mare decât cea provocată de faptul că iubirea nu-ți mai vorbește. Și, când nu ne vorbește, o face din cauza lipsei noastre de înțelegere.

Iubirea vine și totul e aproape; când pleacă, totul e departe. Când soarele strălucește, totul e clar; când apune, totul devine neclar.

Trebuie să profitați de cele mai mici daruri ale iubirii. Să nu vă doriți să aveți daruri mari de la iubire.

A iubi este lucrul cel mai greu și, în același timp, cel mai ușor. Unii vor spune că e ușor să pui în practică iubirea. E ușor pentru cel care știe, dar greu pentru cel care nu știe.

Ființele iubirii au totul din abundență. Ea este o forță magică.

Îndată ce omul intră în iubirea divină, intră în legătură cu binefacerile și le împarte semenilor.

În iubirea omenească totul moare.

Numai iubirea dă din ea însăși. Tot ce avem îi datorăm ei. Iubirea dăruiește întotdeauna, curge mereu și nu seacă niciodată. Iubirea spune: „Iau totul și dăruiesc totul”. Ca să reușiți s-o înțelegeți, trebuie să dăruiți.

În iubirea divină manifestată și realizată: încolțește binele, crește dreptatea, înflorește adevărul, înțelepciunea își arată roadele.

Nu putem să înțelegem înțelepciunea și adevărul fără iubire. Iubirea dă avânt gândirii.

Iubirea nu este atentă numai la formele exterioare. Atâta timp cât acorzi atenție doar formelor exterioare, trăiești într-o lume fizică. Atunci când ești atent la conținut, ești într-o lume spirituală. Când ești atent la sens, ești într-o lume divină.

Poți vedea o ființă doar dacă o iubești. Numai ființa care iubește poate să vadă. Cel care nu iubește vede ca prin ceață. Nu vede și nu aude.

Când ajungi la iubire, trebuie să renunți la tot ce cunoști. Nu-i vei vorbi despre suferințe, nu-i vei vorbi despre nimic. Nu vrea să-i vorbești despre trecut. Nu vrea să cunoască nimic nici despre viitor.

Fiecare ușă deschisă vorbește despre iubirea înțeleasă. Fiecare ușă închisă vorbește despre iubirea neînțeleasă. Spunem despre cineva că „are inima închisă”. Nu bateți la inimi închise. Un om vrea să fie bogat, important, puternic. E o inimă închisă. Aceste lucruri n-au nimic în comun cu iubirea. Unii cred că, dacă se îmbracă bine, dacă au cunoștințe, vor fi iubiți. Cunoașterea este slujnica iubirii.

Ea nu te va duce deloc la iubire. Cunoașterea îi slujește iubirii ca mijloc de transport.

Iubești o persoană. Ea este un cuvânt în limbajul iubirii. Toți oamenii sunt cuvinte ale iubirii. Pentru că

aici, pe pământ oamenii nu sunt buni, nu mai sunt cuvinte ale iubirii, și asta provoacă contradicții.

Iubirea este actul cel mai liber al sfințeniei.

Cine vrea să vorbească despre iubirea divină trebuie să aibă calități de erou. Care este sensul iubirii, rolul ei? Să-l învețe pe om să trăiască în mod corect.

Există zile speciale ale iubirii pe care numai noi le știm.

Iubiți fără patimă. Aș fi vrut să vă transmit starea unui suflet plin de iubire și de credință vie în Dumnezeu. Ce frumos e veșmântul pe care îl poartă! Nu există nimic mai frumos decât să găsești o ființă în inima căreia trăiește iubirea divină. E ca și cum ai fi găsit o piatră prețioasă sau un izvor. Aceasta trebuie să fie imaginea pe care să o aveți despre iubire.

Dacă ajungi în deșert cu iubirea divină, ea îl va transforma în grădină.

Iubirea e cea mai puternică, este o forță. Nicio forță exterioară nu este capabilă să-i reziste.

Îngerii se înclină în fața iubirii. Când iubirea începe să vorbească prin intermediul unei ființe, aceasta din urmă devine puternică. Puternic este cel care are iubire. Nu e capabil de nimic dacă iubirea nu acționează în el. Fără iubire, nu există forță, sănătate, viață. Știu cât timp va rămâne cu mine o ființă, totul depinde de forța afecțiunii sale. Când iubim, rămânem mai mult.

Iubirea este primăvară, ne iubirea este iarnă. Ne iubirea poate fi comparată cu apusul soarelui, iubirea, cu răsăritul soarelui. Iubirea e un foc pe care nimeni nu-l poate stinge. Când te-ai aprins de focul iubirii, vei arde veșnic.

Toate legăturile pot să dispară, legătura iubirii, niciodată.

Acolo unde e iubire, totul se poate realiza. Acolo unde nu e iubire, totul se distruge.

Omul trebuie să trăiască în iubire așa cum trăiește în lumină și în aer.

Omul iubirii nu cedează ispitei, dar nici nu-i duce pe ceilalți în ispită.

Când omul slab apare pe drumul iubirii, aceasta îl ocolește, ca să nu-l strivească.

Pentru toți cei care nu cunosc iubirea, Dumnezeu are retorte speciale. Îi va educa.

Când pomul începe să te iubească, se schimbă, dă fructe mai bune. Dacă te apropii de un izvor care te iubește, el începe să clipocească, să curgă mai cu putere. Dacă nu te iubește, debitul îi scade. În spatele izvorului stă o ființă inteligentă care te iubește.

Dacă mâna unei persoane începe să te iubească, ea te iubește, sau persoana căreia îi aparține?

Lumea suferă din cauza iubirii mici și prosperă mulțumită iubirii mari.

Sensul vieții constă în cucerirea permanentă a iubirii.

GLASUL DINLĂUNTRU

În interiorul invizibilului, în străfundul creației, Domnul lucrează în taină în mintea și inima oamenilor. Acționează în fiecare celulă, calmează durerile, pune capăt tânguilor și gemetelor în lume. Va veni ziua în care va pune totul în ordine. El zice: „Nu-ți fie teamă, așteaptă puțin, fii răbdător, n-o să-ți mai fie rău”. Când ți-e foame, El îți spune: „Peste puțin timp, vei avea pâine”.

Nu există stare mai bună decât cea în care simți prezența lui Dumnezeu în adâncul sufletului. Ești bolnav și înlăuntrul tău el îți spune: „Nu-ți fie teamă, curând te vei vindeca” Și tu te vindeci. Treburile ți se încurcă, și atunci Dumnezeu îți zice: „Nu-ți fie teamă, se vor aranja”. Și chiar se aranjează. În zilele cele mai grele ale vieții tale, El îți spune. „Nu-ți fie teamă, totul se va rezolva”.

Apa luată de la izvor astăzi are mai mare importanță decât cea luată în trecut. Este important ce ne spune Dumnezeu astăzi. În trecut, mama îi vorbea copilului în alt fel. Astăzi el a crescut, și ea îi vorbește în alt mod. Dar, indiferent că e mare sau mic, aceste două feluri de a-i vorbi nu sunt contradictorii.

Cine ne împinge spre ce este sublim și nobil? Dumnezeu. Divinul din noi, acel glas lăuntric care ne vorbește este Dumnezeu. El vorbește înlăuntrul tuturor oamenilor. Când o persoană nu vrea să cedeze, glasul lăuntric îi zice: „Cedează, dăruiește!” Uneori, glasul lăuntric spune: „Nu e bine ce faci”.

Ești mulțumit, te bucuri. Bucuria ta este cuvântul lui Dumnezeu.

Dumnezeu le vorbește tuturor. Toți îl aud când le vorbește. Când Dumnezeu începe să-i vorbească unui om și chiar dacă îi spune un singur cuvânt, acesta face mai mult decât tot ce a putut omul să aibă până în acel moment.

Numai Dumnezeu îl învață pe om. Vă doresc ca Dumnezeu să vă spună un cuvânt pe zi. Vă doresc să fiți treji când vă vorbește. Vă va spune doar un cuvânt. Dacă nu-l percepeți, veți pierde totul. Când Dumnezeu le vorbește oamenilor, cei mai mulți dintre ei dorm. Când le vorbesc îngerii, și atunci dorm.

Suferințele dezvoltă auzul omului ca să poată primi vibrațiile cele mai fine ale glasului divin. Ați venit pe pământ ca să învățați arta de a asculta glasul lui Dumnezeu. Acum începe viața pentru voi.

Ascultați glasul lăuntric care le vorbește inimilor voastre. Este glasul lui Dumnezeu. Nu există ființă pe pământ căreia să nu-i vorbească acel glas.

Dacă puneți în practică iubirea, îngerii vor începe să vă viziteze, aducându-vă zilnic o scrisoare de iubire de la Tatăl vostru.

Când Atotputernicul începe să i vorbească unui om, în mintea lui apare o lumină mare, inima i se lărgeste și începe să-i iubească pe toți oamenii, toate animalele, florile, copacii, păsările. Totul e frumos pentru el.

Ascultă ce-ți spune Dumnezeu astăzi. Fii mulțumit de ce ți-a spus în trecut. Ne închipuim că a vorbit cândva și nu mai vorbește astăzi. Nu-i adevărat. Dumnezeu vorbește și acum, dar, când faci o greșală, nu-i auzi clar cuvântul, ești indecis, eziți. Dumnezeu le vorbește tuturor ființelor, le vorbește tot timpul.

Toate gândurile, toate sentimentele și acțiunile omului se reflectă în conștiința divină, și atunci Dumnezeu îi vorbește.

Astfel conștiința omului se reflectă constant în conștiința divină, și aceasta din urmă îi vorbește omului. Asta înseamnă că acea conștiință divină se reflectă și ea în conștiința omului.

IUBIREA NECUNOSCUTĂ

Cineva pusese pe masa maestrului un măr mare și frumos. Acesta a aruncat o privire scurtă spre fruct, a zâmbit și a zis:

- Un înger vine la voi și vă aduce o binefacere sau un ajutor și pleacă. Nu-i știți numele. Comportați-vă și voi la fel.

Iubirea nu are mult timp ca să vă povestească ce este, care e numele ei. Este foarte ocupată. Din această cauză, își lasă binefacerile și pleacă.

Să iubești fără ca oamenii să știe. E bine și pentru tine.

Cel care dăruiește iubire nu trebuie să vorbească despre asta. Cel care o primește nu trebuie nici el să vorbească. Atunci când cineva iubește, să fie secret, ceilalți nu trebuie să știe.

Uneori doriți să le spuneți celorlalți cum a apărut iubirea în voi.

Să nu vorbiți despre ea. Iubirea nu dorește să vă audă spunând ce v-a dezvăluit. Dacă e nevoie, o va spune ea celorlalți. Slăbiciunea lui Iacob nu consta în iubirea lui pentru Iosif, ci în faptul că își exprimase iubirea în fața fraților lui Iosif. Ei n-ar fi trebuit să știe despre iubirea lui. Asta i-a fost greșeala.

Iubirea ideală este dezinteresată. Puteți iubi pe cineva fără ca el s-o știe.

Altfel iubirea își pierde caracterul dezinteresat. Aceasta este diferența dintre iubirea omului și iubirea divină. Este greu să te conformezi legii iubirii necunoscute!

Puțini reușesc. Numai ființele avansate sunt capabile.

Când iubiți, fiți fericiți pentru asta, deoarece împliniți voința lui Dumnezeu.

Aceasta este legea: dacă veți spune că iubiți, vă veți pierde iubirea, veți pierde ce aveți. Iubirea se ascunde. Nu suportă dezonoarea, murdărirea. Când iubiți, nu spuneți nimic! Dacă spuneți cuiva că îl iubiți, vor apărea contradicții.

Respectați regula următoare: nu puteți fi fericiți dacă nu iubiți cu o iubire necunoscută. Nu vă cer să credeți pur și simplu asta. Experimentați timp de un an: iubiți fără să fiți cunoscuți, și veți fi convinși de acest adevăr.

Fiți izvoarele din care apa curge neîntrerupt și irigă sufletele fără știrea lor.

LEGILE IUBIRII

Când ajungem la iubire, comunicăm cu Dumnezeu. Este singura modalitate care ne permite să ne apropiem de El. Dacă nu reușim să ne apropiem, nu va putea să ne transmită cunoașterea Sa.

Iată o regulă: când vorbești despre iubire, s-o faci în șoaptă, astfel încât abia să fii auzit.

Să vorbești în același fel despre lumină și înțelepciune. Să ai blândețea răsăritului de soare.

Virtuțile divine răspândesc mirosuri plăcute.

Dacă dreptatea vă intră în inimă, adevărul în intelect și sfințenia în voință, veți avea o aromă interioară mai plăcută decât a florilor. Această aromă, acest parfum se numește nux. Nu există nectar mai bun decât acest nux creat de natură. Este tocmai elementul pe care l-au căutat de secole alchimiștii.

Când veți ști să-l realizați, veți fi niște oameni fericiți. Bucuria voastră va fi atât de mare, încât n-ați putea s-o descrieți. Elementul principal al acestui nectar este iubirea.

Știți cine vă iubește fără să scoată o vorbă. Parfumul iubirii este ca al garoafei, se simte de departe.

Diversitatea este o lege a vieții. Fiecare poate să aplice iubirea după cum înțelege și el nu se va înșela niciodată. Nu e necesar ca omul să fie învățat să iubească.

O altă particularitate a iubirii este următoarea: nu vă veți putea manifesta iubirea în același fel față de toată lumea, îl veți iubi pe fiecare într-un mod specific. Deoarece fiecare persoană este o manifestare specifică a lui Dumnezeu, din acest motiv ea își manifestă iubirea

într-un mod care îi este propriu. Simțiți această nuanță, simțiți că iubirea unei anumite persoane are calități intrinsece aparte pe care alți nu le are. Aceasta creează diferența dintre ființele omenești.

Iubirea se manifestă întâi față de Dumnezeu, față de ce este sublim, apoi față de cei slabi, nevoiași, excluși și, în sfârșit, față de semenii noștri.

Această ultimă formă de iubire se numește „iubire prin similitudine”. În ea există un schimb între suflete. Este o iubire a unei stări ascendente. În această iubire, sufletele cresc și se dezvoltă, conștiința se extinde.

Dacă un om de bine, dar cu caracter slab iubește un păcătos, cel dintâi va deveni ca păcătosul, va dobândi defectele lui. Dar, dacă iubirea primului este divină, acest lucru nu se va produce.

În iubire trebuie să te înalți, să stabilești legătura cu lumea invizibilă, cu Dumnezeu. Un om de bine este în legătură cu cei puternici, aflați sus. Altfel vei fi depozitat de bunătatea ta. Dar, dacă ești în contact cu cei puternici de sus, cu Dumnezeu, înseamnă că ți-ai depus averea în banca cerească, iar aici, pe pământ, porți doar carnetul de economii. Atunci este imposibil să ți se fure ceva.

O lege spune că, atunci când două persoane se iubesc sau se urăsc, în prima fază, una ia de la cealaltă caracteristicile pozitive și apoi pe cele negative. E inevitabil. Indiferent că iubiți sau detestați pe cineva, începeți să semănați cu acea persoană.

Întrebați ce trebuie să faceți ca să evitați această lege. Nu puteți. În schimb, îl puteți iubi pe Dumnezeu în fiecare om. Deci, iubiți-L pe Dumnezeu acolo unde se manifestă, ca să începeți să-i semănați. Din acest motiv trebuie să începeți să-l iubiți pe Dumnezeu în fiecare ființă.

O altă lege a iubirii spune: dacă iubești un om, iei jumătate din dispoziția sau din indispoziția lui. Dacă sărăcește, sărăcești și tu. Dacă câștigă, câștigi jumătate din bogățiile lui. O altă lege spune: când oamenii nu te iubesc, rămâne întotdeauna cel puțin unul care să te iubească. Și, când toți te iubesc, rămâne cel puțin unul care să nu te iubească. Este inevitabil. Aceasta se referă la faza actuală a evoluției oamenilor.

Întâlniți o persoană care vă iubește. De ce vă iubește? Pentru că mai demult ați dorit să vă iubească, și asta se întâmplă astăzi.

Neștiute sunt căile Domnului!

O lege spune: când te gândești la ce are o ființă mai bun în ea, această ființă vine.

O altă lege a iubirii spune: cel în care trăiește iubirea are o forță de atracție. E destul să treacă pe lângă o persoană pentru ca ea să simtă nevoia să-l urmeze. Dar asta se întâmplă la persoanele care au o conștiință trează.

Cei care nu au conștiința trează consideră ființa iubitoare o persoană obișnuită. Ființa iubitoare este asemenea unei flori deschise care atrage albinele.

De ce suntem atrași de acea floare? Pentru că avem ceva de luat de la ea. Iată ce reprezintă iubirea, viața ideală. Dacă principiul iubirii este prezent în noi, vom fi ca niște magneți. Să primească de la Dumnezeu și să le transmită celorlalți, aceasta este una dintre sarcinile omului. Iubești anumite, persoane pentru că altele te iubesc și cu această iubire le iubești pe primele. Este legea unității în iubire.

Când spun că iubesc pe cineva, știu că această iubire este deja realizată undeva. Este realizată probabil în lumea fizică, spirituală sau divină.

Sunt întrebat de ce iubirea își pierde din puritate. Ajungând la voi, gândirea, oricare ar fi ea, devine mediu. Trecând prin acest mediu de gânduri, iubirea este influențată de gândurile voastre impure și-și pierde astfel din puritate.

În iubire există o lege importantă: cel care te iubește este mulțumit cu micile lucruri pe care i le dai. Chiar dacă cel care te iubește îți dă o boabă mică, fii fericit, pentru că ea va da naștere la ceva mare. Numai iubirea poate să transforme lucrurile mici în lucruri mari. În afara iubirii, lucrurile mari se micșorează treptat, pe când în iubire lucrurile mici devin mari. Trebuie să trăim toate astea.

REGULILE PRACTICE

Omul trebuie să știe că nu va înceta niciodată să studieze. După ce va termina studiile într-o școală, va continua să studieze în alta. Omul poate să nu se mai ducă la liceu sau la facultate, dar există altă facultate care nu are nici început, nici sfârșit. Viața pe pământ îl pregătește pe om pentru o altă viață, mai mare. Viața pe pământ e un laborator în care se fac experiențe de tot felul.

Omul trebuie să reflecteze îndelung la lucrurile frumoase, trebuie să aibă gânduri frumoase, sentimente frumoase și acțiuni frumoase ca să poată elabora ce are valoare în caracterul lui.

Dacă vă trece prin minte un gând frumos, nu-l pierdeți, primiți-l și realizați-l. Dacă nu-l acceptați, unul negativ vine în locul lui. În acel moment, ființe ale vampirismului spiritual își fac apariția și vă afectează.

Trebuie să vă filtrați gândurile, sentimentele și acțiunile. Dacă punem un ou de rață sub cloșcă, iese o rățușcă, dar găina nu e mama ei. Acelea dintre gândurile noastre cu care nu suntem de acord nu sunt ale noastre. Să plece rățuștele ieșite din ouăle de rață și să rămână numai puișorii.

Unuia dintre voi îi spun-. „Tatăl și mama ta decedați acționează în tine. Îți sugerează uneori lucruri negative”. Educă-i. De exemplu, când o persoană te ofensează, tatăl îți zice: «Nu trebuie să suporti asta, trebuie să ripostezi, ai și tu demnitate!»

Mama îți spune și ea ceva de genul ăsta. Iată ce să-i spui tatălui: «Ce se va întâmpla dacă îi răspund, dacă îi adresez o injurie? Va urma scandal și un rezultat trist.

Și, chiar dacă m-ar face cum i-ar veni la gură, asta tot nu m-ar schimba». Mamei îi vei spune: «Nu e un om rău. A zis toate astea, pentru că era enervat. Când o să-i treacă, o să fie iar drăguț».

Se spune: „Strivește sub talpă șerpilor și scorpionii”. Asta înseamnă că trebuie să supui, să domini tot ce e inferior și negativ în tine.

Când îndrepti o greșală, voința se întărește. Cel care nu poate să-și îndrepte greșala are o voință slabă.

Dacă aveți tendința să vă mâniați ușor, urmați sfatul acesta: când simțiți că vă înfuriați, luați stropitoarea și apucați-vă să udați florile. În felul acesta se produce o transformare a energiilor.

Dacă sunteți nerăbdători din fire, călătoriți într-o regiune muntoasă, spre izvorul unui râu cu apă limpede.

Dacă ați fost martorii unei dispute, scena își va lăsa amprenta în voi ca pe o peliculă fotografică. Treceți mai departe, dar filmul scenei rămâne înregistrat în voi și se proiectează din când în când, făcând zgomot. Din acest motiv, e mai bine să nu ascultați cuvintele și scenele negative, ca să nu se înregistreze în conștiința voastră.

Să zicem, de exemplu, că aveți buzunarul plin de monede. La un moment dat, băgați mâna în buzunar și-l găsiți gol. Întâi de toate, păstrați-vă calmul, acesta este felul de a vă educa al ființelor de sus. Îi sugerează cuiva să vă pună bani în buzunar și, mai târziu, îi sugerează altuia să vi-i ia. Sau vă dau sănătate și apoi v-o iau. Toate acestea sunt teste, puneri la încercare ca să puteți evolua.

Treci prin fața unei case frumoase și îți dorești să fie a ta; greșești. Să-ți pară bine pentru proprietarul ei.

Se spune: „Nu te împotrivi răului”. Asta înseamnă că nu trebuie să lupti cu răul în tine, ci să-i faci loc divinului. Atunci răul va dispărea de la sine.

Ca să nu-și prejudicieze calitățile, omul trebuie să îndepărteze cunoștințele inutile care nu-i aduc nimic.

Contradicții apar la oamenii de astăzi, pentru că nu știu să deosebească lucrurile esențiale de celelalte.

Când ești bine-dispus, se creează lumea ta. Când ești indispus, lumea ta se năruie.

Când omul nu reușește să-și exprime în mod corect forțele spirituale, devine mai puțin sensibil.

O persoană consideră că nu este înzestrată să le vorbească oamenilor. Atunci îi spun să cante din gură sau la un instrument. Să folosești un dar prin care Dumnezeu te va binecuvânta. Când ești croitor, chiar dacă nu știi să vorbești bine, poți să coși haine pentru oameni și să intri în contact cu ei. Dacă ești agricultor, mergi în grădina lor și seamănă ceva. Dacă ești violonist, cântă puțin pentru ei, și astfel veți stabili o relație. Dacă ești cizmar, fă-le pantofi, și vei intra în relație cu ei.

Există ființe reci care ne iau din căldură când trec pe lângă noi.

Există ființe calde care ne iau frigul. Dacă ai căldură, vei fi bine primit oriunde te-ai duce. Dacă ești rece, nu vei fi bine primit.

Nu vorbi despre ce ai de făcut. După ce ai terminat, poți să vorbești. Nu vorbi despre lucruri înainte de a le fi făcut, altfel vei avea parte de bețe în roate.

Dacă vrei să te exprimi cu privire la un subiect, reflectează înainte de a vorbi, ea să găsești o formă frumoasă de exprimare.

Din fiecare dintre lecturile voastre trebuie să extrageți o frază care să vă folosească drept regulă de aplicat în viață.

Fiți tandri și delicați unii cu alții, deoarece gândurile și sentimentele divine se dezvoltă doar într-un mediu unde domnește respectul reciproc.

Când vă apropiați de o persoană blândă, aveți o senzație plăcută pe care v-o oferă învelișul ei cald. Sănătatea depinde de blândețe. Când omul își pierde blândețea, începe să se usuce, să devină mai dur și se îmbolnăvește cu ușurință. Prin blândețe, eu înțeleg manifestarea sufletului în lumea fizică. Atunci când vorbesc despre tandrețe, înțeleg manifestarea sufletului în lumea astrală.

Dacă ofensați o persoană, îl ofensați pe Dumnezeu în ea și veți plăti cu o suferință.

Dacă vedeți o mică floare cu corola în jos, opriți-vă lângă ea ca să înțelegeți ce înseamnă asta. Dacă suferiți de o scădere a moralului, veți găsi ceva în comun cu ea. Căutați un mijloc s-o ajutați. Dacă vedeți că are nevoie de apă, udați-o. Veți constata imediat că, înviorată, reînsuflețită, își va înălța corola și va începe să privească veselă spre lumea divină.

Dacă sunteți inteligenți, veți înțelege că apa ca simbol al vieții este capabilă să amelioreze starea oricărei ființe vii.

Așadar, când sunteți descurajați, ezitanți sau cuprinși de îndoială, aduceți în voi viața divină.

Să fii capabil să transformi stările negative în unele pozitive înseamnă să fii cu adevărat un om învățat. Ce reprezintă stările negative? Legea generală de transformare a stărilor spune: când ești trist, înalță-te! Dacă o persoană tristă se deplasează în lumea realității, tristețea i se schimbă în bucurie. În viața adevărată, contradicția nu există.

CELE DOUĂ REGULI FUNDAMENTALE

Iubirea de Dumnezeu și împlinirea voinței Sale sunt cele două reguli fundamentale ale vieții.

Să trăiești în Dumnezeu înseamnă să nu te împotrivești niciodată divinului cu gândul, cu sentimentele sau cu faptele.

Înainte de orice, omul trebuie să-l slujească pe Dumnezeu. Scripturile spun: „Nu fiți sclavii oamenilor” (*Corinteni 7,22 (n.tr.)*).

O autoritate există în lume. Această autoritate este Dumnezeu.

O persoană crede în Dumnezeu. Asta nu înseamnă încă nimic. La ce ți-ar folosi să crezi în președintele statului dacă nu-i respecti legile?

Orbul nu vede lucrurile. Cel care nu gândește este orb din punct de vedere intelectual. Cel care nu împlinește voința lui Dumnezeu este orb spiritual.

O lege spune: „Când omul nu împlinește voința lui Dumnezeu, îi face loc răului în el”. Adică devine vulnerabil și cedează în fața forțelor negative care acționează în lume.

BINELE IUBIT DE SUFLETUL OMULUI

Ce caută sufletul omului în aspirațiile lui cele mai sfinte, la ce visează?

Obiectul vieții este căutarea lui Dumnezeu. Astăzi toată lumea caută ceva. Pe cine caută? Pe Dumnezeu, marea cauză a vieții. Viața provine din Dumnezeu.

Dumnezeu se află în fiecare ființă care trăiește. Gândești, și în gândirea ta se află Dumnezeu.

Idealul omenesc este unul; idealul pe care omul îl caută ici și colo, de la o viață la alta, este mereu același. Omul îl caută pe Dumnezeu. Singurul bine iubit de sufletul omului este Dumnezeu.

Visul, dorința interioară a sufletului omenesc este Dumnezeu.

Când suferi, când durerile și necazurile te copleșesc, acestea sunt manifestarea unui elan al sufletului care caută o deschizătură ca să-l vadă pe Dumnezeu. Și, când l-a văzut, se simte pregătit pentru toate sacrificiile.

Omul așteaptă mii de ani să vină la el Dumnezeu.

Omul îl caută în lume pe Dumnezeu. Dacă e conștient sau nu, aceasta e altă poveste. Dacă îl cauți, vei urca sus în capul tău, îți vei deschide receptorul-emisător și vei intra în legătură cu lumea sublimă. Credeți că, dacă imaginea lui Dumnezeu va intra în capul vostru, nu va produce în voi marea transformare?

Când ființa caută iubirea, în realitate ea caută imaginea sfântă a lui Dumnezeu, năzuiește la Dumnezeu. Toți oamenii caută această imagine sfântă.

Voi întrebați-, „De ce există iubirea între oameni?”. Iubirea dintre două persoane este manifestarea iubirii primordiale care există între Dumnezeu și sufletul

omului. Dar, coborât pe pământ, sufletul nu este capabil de trezire și de înțelegere imediată în ceea ce privește relația inițială. În consecință, omul își exprimă iubirea fără discernământ. El are dreptul s-o facă, dar rezultatul acestei iubiri va fi diferit în funcție de obiect. Dacă vei iubi un cal, vei avea un rezultat; dacă vei iubi un pom fructifer, rezultatul va fi cu totul altul. Iar iubindu-l pe Dumnezeu, rezultatul iubirii tale va fi complet diferit de rezultatele tuturor celorlalte feluri de iubire.

Ca să-l găsească pe Dumnezeu, omul trebuie să folosească fiecare dintre dorințele sale. Tu spui: „Vreau să mănânc”. Deci trebuie să-l găsești pe Dumnezeu pentru a te hrăni. O jumătate de oră în compania lui Dumnezeu face mai mult decât un milion de ani petrecuți fără Dumnezeu.

Iubirea pe care Dumnezeu o manifestă față de noi este umiditatea care vine de la ocean, în timp ce iubirea noastră pentru Dumnezeu este apa ce trebuie să se întoarcă în ocean. Dacă această umiditate nu va veni, râurile vor seca. Și, la rândul lui, fiecare râu trebuie să se verse în ocean ca să primească sare. Astfel înțeleg armonizarea interioară a omului.

Omul trebuie întâi să învețe să bea din izvorul curat. Având obiceiul să bea vin, bețivul crede că nu poate să se lipsească de el. Se poate trăi fără vin, nu și fără apă. Se poate trăi fără iubire omenească, nu și fără iubire divină.

Vă veți gândi la Dumnezeu ca la cel mai frumos, cel mai mare lucru de pe lume. Dacă vă gândiți mereu la El, vi se va arăta. Soluția constă în iubire.

Faust a rezolvat, în parte, această problemă. A găsit fericirea făcând bine oamenilor.

Dar n-a reușit să atingă idealul care constă în a lucra pentru Dumnezeu. În ideea socială, omul lucrează

pentru binele societății; în ideea divină, lucrează din iubire de Dumnezeu. Faust n-a ajuns la această concepție.

Iubirea de Dumnezeu este o știință pentru sufletele sublime. Este calea cea mare pe care au parcurs-o ele însele. Când va merge în lumea invizibilă, cel care iubește marele principiu creator și creația va avea acces la toate și va fi admis peste tot.

Vreau să-l îndrăgiți pe Dumnezeu atât de mult încât casele voastre să fie protejate pe toate cele patru laturi și inima să vă vibreze de iubire.

Florile, izvoarele, stelele știu unde se găsește cel pe care îl iubești. Începe prin a le iubi, și abia după aceea îți vor arăta unde se află El. Ele știu. Iubește-le!

Iubirea de Dumnezeu este experiența mistică pe care fiecare o va găsi și o va trăi în felul lui.

Sensul vieții terestre este unul: cunoașterea lui Dumnezeu. Atunci sufletul omului se află în El, trăiește în iubirea divină, în iubirea nelimitată care se manifestă peste tot în lume. Să nu credeți că în afara lui Dumnezeu veți dobândi ceva mareț. Nu veți putea decât întru Dumnezeu. Când veți începe să-l iubiți pe Dumnezeu, o lumină frumoasă se va așterne pe fața voastră. Atâta timp cât îl iubim pe Dumnezeu, suntem în Cer, în rai. Când începem să ne îndoim de El, suntem în iad; acolo e locul suferințelor, al întinericului, al cruzimii. Suferințele vă urmăresc pas cu pas.

Acum sunteți în rai. Ca să nu ieșiți, aveți grijă să nu faceți vreo greșală. Când îl respingeți pe Dumnezeu, vin și suferințele. Când credeți în El, acestea dispar. Când începe să-L iubească pe Dumnezeu din tot intelectul lui, din toată inima, din tot sufletul și din toate puterile, lucrând în mod conștiincios, omul este capabil să transforme suferințele în bucurii. În caz contrar, vă veți

găsi în viața temporală și nu veți reuși să realizați ce doreți. Veți îmbătrâni înainte de vreme. Se spune: „Nu voi permite putrezirea, descompunerea”. Este experiența celui care îl iubește pe Dumnezeu.

Dacă îl iubiți pe Dumnezeu, El va veni la voi și viața voastră se va îmbunătăți. Dacă sunteți bolnavi, vă veți însănătoși; dacă sunteți nevoiași, veți fi copleșiți cu de toate. Chiar dacă veți intra în foc, nu veți pieri. Veți avea toate ușile deschise.

Cineva a zis: „Nu vreau să sufăr”. Iubește-L pe Dumnezeu, și vei avea totul.

Cecitatea și surditatea dispar, totul se rezolvă ca prin minune.

Atâta timp cât iubirea e prezentă în voi, toată lumea vă va sluji. Acolo unde este iubire, e prezentă și Mama. Dar, acolo unde nu e iubire, nici Mama nu e.

O lege spune: „Dacă îl iubești pe Dumnezeu din tot intelectul, din toată inima, din tot sufletul și cu toată forța, vibrezi în acord cu întregul univers și atragi energiile din întregul cosmos, ele te vor regenera și înălța.

Cel care îl va iubi pe Atotputernic va avea totul. Va fi înconjurat de oameni de bine, toți vor fi prevenitori cu el. Dacă e agricultor, recolta sa va fi abundentă, va primi toate binefacerile. Dar cel care n-are iubire față de Atotputernic nu primește nicio binefacere, adică nu e capabil s-o primească.

Toți vor să fie înțeleși și iubiți de oameni. Atâta timp cât oamenii vor dori asta, vor suferi.

Dacă vreți să fiți înțeleși și iubiți de oameni, trebuie întâi să-l iubiți pe Dumnezeu.

Numai cel care îl iubește pe Dumnezeu are personalitate. Un om adevărat este cel care iubește nelimitat. Asta îl definește ca ființă omenească. Atunci

veți fi flori înflorite și veți răspândi un parfum foarte plăcut. Veți fi atunci un izvor care curge tot timpul. Iubind nelimitat, veți intra în libertate.

Centrul iubirii de Dumnezeu se găsește în partea superioară a capului. Acest centru se numește „lotusul cu multe petale”. Nu este deschis încă. Iar câtă vreme nu e deschis, nu puteți înțelege viața. Îndreptați-vă gândurile spre acest centru, ca să se deschidă. Dacă nu-L iubiți pe Dumnezeu rămâneți întotdeauna înăcriți, iritați și veșnic nemulțumiți, sunteți în contact cu principiul grosolan al vieții. În iubirea de Dumnezeu, veți atrage energii cosmice care creează condițiile necesare manifestării însușirilor voastre. Oare oamenii din prezent se iubesc? Iubirea lor e fictivă, adică trecătoare. Mă refer la marea masă. Iubirea lor se raportează la sentimente, n-au evoluat îndeajuns ca să-L iubească pe Dumnezeu.

Iubirea de Dumnezeu este o concepție nouă. Această idee a apărut la oameni din epoca profeților, dar e abia la primii pași. Iubirea de Dumnezeu nu le este dată celor care nu fac eforturi. Acum, va fi obținută treptat.

Trebuie să fie create următoarele patru legături. Prima: de la Dumnezeu la oameni. A doua: de la noi la Dumnezeu, adică de la creat la Dumnezeu. A treia: de la om la om. A patra, cea mai înaltă, este de la Dumnezeu la Dumnezeu.

Ce înseamnă cea de-a patra legătură? înseamnă a-L vedea pe Dumnezeu în mine, dar și în voi.

După ce-L veți găsi pe Dumnezeu, le veți găsi pe toate ființele omenesti. Trebuie să-L iubim pe Dumnezeu ca să putem învăța să le iubim și pe celelalte ființe. Când veți atinge ilimitatul în orice ființă, îi veți vedea chipul cel mai frumos pe care l-ați văzut vreodată, un chip care exprimă blândețe și inteligență.

Iubirea de Dumnezeu este capitalul pe care trebuie să-l valorificăm. Este noua cultură.

Nu puteți să fiți fericiți dacă nu-L iubiți pe Dumnezeu. Aceasta înseamnă să iubim lumea întreagă, tot ce trăiește.

CUNOAȘTEREA LUI DUMNEZEU

Ideea de Dumnezeu trebuie să fie ideea directoare a tuturor oamenilor. Când ajungem la această idee, trebuie să avem un singur gând. Când ajungem la ce este omenesc, fiecare e liber să gândească după cum îi pare mai bine.

Măcar o dată în viață ar trebui să aveți această experiență: să-L cunoașteți pe Dumnezeu.

În realitate, Dumnezeu este ființa cea mai cunoscută și cea mai necunoscută din lume. Dumnezeu este prezent în pâinea pe care o mâncăm, în apa pe care o bem, în aerul pe care îl respirăm. E prezent și în lumină.

În fața noastră apare marea sarcină: să-L cunoaștem pe Dumnezeu. Când o ființă îl cunoaște pe Dumnezeu, lumina care se revarsă peste ea o dispune să facă un sacrificiu adevărat.

Dacă, într-adevăr, credeți că în câteva mii de ani îl veți găsi și îl veți cunoaște pe Dumnezeu, vă înșelați; cu atât mai puțin în 10-20 de ani. Nici îngerii, care sunt atât de inteligenți, nu-L cunosc încă. A-L cunoaște pe Dumnezeu este un proces neîntrerupt, etern.

Toți vom învăța în mod continuu să-L cunoaștem pe Dumnezeu în iubirea lui nelimitată, în înțelepciunea și adevărul Lui. Chiar și divinitățile, pe calea spre Dumnezeu, se simt neștiutoare ca niște copii.

Frumusețea vieții constă în lucrurile de neînțeles. Care sunt marile lucruri de neînțeles?

Ca să ajungem să-L cunoaștem pe Dumnezeu, trebuie să sacrificăm totul pentru El. Cel care îl cunoaște pe Dumnezeu va începe o nouă știință și o nouă cultură la care lumea nici n-a visat încă.

Ca să-L cunoască pe Dumnezeu, omul are nevoie nu de una, ci de mai multe eternități.

A nu manifesta interes față de Dumnezeu înseamnă a nu fi interesat de lecțiile care ți se predau, a chiuli de la școală.

Cel care nu încearcă să se apropie de Atotputernic pierde. Cel care pierde se expune unor mari suferințe.

Legea spune: „Nu-L puteți cunoaște pe Dumnezeu dacă nu-L iubiți”.

ELIMINAREA VECHIULUI

Vine un val nou din spațiul cosmic, valul iubirii divine. Este numit și „valul de foc. Vibrațiile acestui val sunt foarte puternice și nu pot să fie suportate de orice organism omenesc. Din acest motiv, se spune că Dumnezeu este un foc mistuitor. Cei care sunt pregătiți să suporte vibrațiile acestui val și îl acceptă vor primi iluminarea. Cei care nu vor putea să le suporte îl vor simți ca pe un foc care îi va arde și le va provoca suferințe mari. Acestea îi vor pregăti ca să accepte iubirea, ca să se trezească. Iată de ce acest val de iubire care vine se numește și „focul divin”. El va arde tot ce este vechi și impur. Când oamenii vor fi fost trecuți prin acest foc divin, împărăția divină va fi instaurată pe pământ. Eu zic: „Când va veni focul iubirii, unii se vor ilumina, alții vor fi arși, vor trece prin căință”.

Astăzi vă aflați într-o fază importantă a vieții voastre. Nu va mai dura mult până când veți trece prin foc. Asta se va întâmpla în epoca voastră. Acest val de foc se va revărsa curând și va curăța lumea. Toate gândurile, toate dorințele omenești vor trece prin acest foc, care este cea mai bună dezinfecție.

Marea viață a intrat deja în voi și vă va transforma. Așa cum fierarul pune fierul în foc ca să-l separe de impurități, așa și marea lume inteligentă ne va face să trecem prin foc ca să ne purificăm și să ne călim.

Ființele care vin de sus spun: „Vom răsturna pământul și vom alunga răul. Nu va mai încerca să vină altă dată printre voi”.

Degradarea actuală este cauzată de această mare viață care se apropie acum. Dacă oamenii nu

îmbrățișează de bunăvoie principiul lui Hristos, întreaga cultură de acum va trece de șapte ori prin foc și va fi purificată și reînnoită. Valul de foc va traversa intelectul tuturor oamenilor. Veți trece toți prin acest foc divin, sufletele voastre vor fi eliberate și veți scăpa de sclavie.

Dacă oamenii nu se trezesc și nu se ridică în picioare, toate „plăpumile” în care s-au înfoclit vor fi arse. Tot ce a creat omul va arde și va fi transformat în praf și pulbere. Vă vorbesc aici despre venirea zilei lui Dumnezeu și vă spun acum: „Suntem în ziua lui Dumnezeu .

A rămas doar o jumătate de oră până la ultimul tren. Vai de cei care n-au achitat înainte nota de plată! Dacă Europa nu-și corectează greșelile, o așteaptă mari suferințe.

Vine Atotputernicul, a pus deja piciorul pe pământ. Suferințele care se înmulțesc și se intensifică permanent sunt dovada și semnul venirii iminente a lui Dumnezeu în această lume.

Știți ce a hotărât El? Să ardă tot ce e impur. O pulbere așa cum n-ați mai văzut niciodată se va ridica în aer.

O purificare generală se va produce pe pământ, vine un Paști inimaginabil pentru mințile voastre. Nu va rămâne nimic din statele europene și din planurile diplomaților europeni. Iubirea va distruge tot ce e vechi. Apoi vom începe să construim. Această efervescență din societăți, această agitație din rândul celor afectați de suferință sunt semnele care prevestesc că Dumnezeu a pătruns peste tot.

Aceasta are legătură cu karma omenirii, acumulată în miile de ani care au trecut. Ne găsim în ajunul unei vieți noi. Omenirea nu poate intra în ea înainte ca toate

concepțiile, gândurile și sentimentele vechi să nu fie arse, fără excepție, în suferință.

Timp de milenii, omenirea s-a folosit de energii negative care astăzi se întorc împotriva ei. Oamenii s-au îndepărtat de la calea lor, consecința fiind toate necazurile care i-au lovit. Oamenii s-au îndepărtat de multe lucruri și evoluția lor a fost întârziată. Lumea invizibilă dorește să-i ajute ca să poată evolua în mod corect. Ea trimite lucrători care, cu ciocanele în mână, muncesc la sălașurile oamenilor. Acestea se numesc „condiții defavorabile”. Prin viața lor nechibzuită, oamenii eliberează răul și vin suferințele. Ceea ce simte și trăiește omenirea, apăsându-i greu pe umeri astăzi, este karma ei. Este o datorie ce trebuie să fie plătită. Femeia „luată” din Evanghelia lui Matei (24, 41) și-a lichidat deja karma, e liberă de orice obligație. Cealaltă, „femeia lăsată”, încă nu și-a lichidat karma.

Așadar, evenimentele din prezent sunt lichidarea karmei. Astăzi se produce în mod foarte concentrat o lichidare accelerată a greșelilor omenești comise în existențele trecute.

Toate frunzele vechi cad toamna, sunt suprimate indiferent că vor sau nu. Rămân doar mugurii care vor da naștere unor ramuri, frunze și flori noi la primăvară.

Frumusețea vieții constă în transformări. După furtună vine vreme bună.

Evenimentele de acum sunt ca furtuna, vor trece. Tot ce se produce în prezent este spre bine. Oamenii cred că ordinea mondială actuală este cea mai bună, dar Dumnezeu s-a săturat de crimele pe care ei le comit.

Karma popoarelor europene a ajuns deja la maturitate și îi provoacă suferințe întregii omeniri.

Suferințele sunt semn că oamenii trebuie să-și schimbe felul de a trăi și să accepte învățătura divină.

Evreii n-au vrut să accepte învățătura lui Hristos și au venit suferințele. Popoarele creștine n-au aplicat învățătura lui Hristos și suferințele le asaltează astăzi. Vin timpuri pline de durere, pentru că oamenii n-au acceptat în mod liber să îndeplinească Voința Divină. Această epocă a și sosit. Tulburări și mai mari - exterioare și interioare - se vor produce pentru ca oamenii să se trezească și să îndeplinească voia divină, care este slujirea lui Dumnezeu. Toate acestea vor veni, vor fi impuse omenirii.

Cultura actuală dispare. Vine deja o nouă cultură și ea va fi aplicată treptat în viață. Lumea invizibilă a hotărât să le dea o lecție contemporanilor noștri cultivați, ca să-și amintească de ea o mie de ani de-acum înainte. Se spune: „Mânia lui Dumnezeu se va revărsa asupra fiilor neascultători”. Aceasta înseamnă că olarul va sparge oalele cu defecte.

În prezent, pământul întreg trece prin mari transformări, printr-un proces de reorganizare. Acesta va dura până când energiile sale vor fi reechilibrate. El va suporta tulburări profunde. Există modalități prin care să se afle care sunt regiunile planetei care vor fi cel mai afectate.

Europa întreagă este cuprinsă de spaimă. Lumea întreagă se agită și se clatină. Nu vă fie teamă. În aceste timpuri grele, îl vom cunoaște pe Dumnezeu și vom înțelege că este o mare energie inteligentă care transformă totul în bine. Rămâneți calmi și pașnici și să știți că epoca pe care o trăim este cea mai bună.

Europa întreagă trece prin suferințe cumplite. Europa actuală a așezat pe fluviu un baraj care într-o zi va ceda sub presiunea valurilor. Din această cauză, cel care se află deasupra orașului încearcă să se salveze la

munte; cel care se găsește la etajul inferior urcă la etajul superior. Vorbesc în mod simbolic.

Se pune întrebarea ce ne așteaptă în viitor. Imaginați-vă că sunteți la Polul Nord, unde totul e acoperit de gheață. Casele sunt făcute din gheață, nu vedeți apă nicăieri. Vă spun să luați măsuri, pentru că pământul va suferi o mare transformare. Soarele va începe să ardă foarte intens, va topi gheața, la fel și casele, și veți începe să vă duceți la fund. Veți spune: „Ce soartă rea se abate asupra noastră!” Nu e soarta rea, ci blocurile de gheață care se topesc.

Acum vă spun: „Dacă nu vă corecțați viața, vă așteaptă același lucru”. Nu e o amenințare, ci cursul firesc al vieții. Marele val, care e acum pe punctul de a veni, va distruge blocurile de gheață și le va transforma în apă. Este un mare val inteligent. Nu e departe. După aceste evenimente, egoismul omului va dispărea, iar oamenii vor începe să trăiască liberi și ca frații. A venit vremea în care oamenii trebuie să părăsească vechea viață.

Acest Dumnezeu despre care vă vorbesc va zgudui pământul. Atunci veți ști dacă v-am spus sau nu adevărul. Scripturile spun că Dumnezeu va zgudui pământul și fiecare ființă vie va recunoaște că în lume există o dreptate, un adevăr, o virtute, o iubire și o înțelepciune. Oamenii din lumea întreagă trebuie să știe că Dumnezeu există în lume și vor recunoaște acest fapt.

Spuneți că nu sunteți încă pregătiți pentru asta, că e încă devreme.

Ce vă face să credeți că e încă devreme? Pământul se va cutremura, pentru că nu sunteți în acord cu Divinul. Apoi, după ce puștile și tunurile vă vor fi distruse, vi se va pune întrebarea: „Veți fi ascultători?”.

Și veți răspunde: „Da, vom fi ascultători”. Văzând toate acestea, cu toții o să vă potoliți. Pământul întreg va fi cutremurat atât de rău, încât nu va mai rămâne nici urmă din cultura de acum. Totul se va petrece în acord cu marile legi ale naturii. Ordinea din prezent, minciunile oamenilor vor dispărea.

Hristos a zis: „Soarele și luna se vor întuneca și stelele vor cădea”. Asta înseamnă că toate concepțiile religioase false își vor pierde sensul, că puterea temporală se va tulbura și-și va pierde forța.

De aceea discipolii trebuie să lucreze la propria evoluție, să îmbrace o platoșă rezistentă, să-și pună pe cap o cască pentru a rezista la acest val de încercări și de suferințe prin care va trece omenirea. Această platoșă este iubirea.

Multor oameni le este dat să învețe din propriile greșeli. Dacă li se vorbește, nu înțeleg. Și atunci trebuie să învețe pășind pe calea suferinței. Acest torent tulbure format din suferințe și potrivnicii se va opri la sfârșitul secolului. Bineînțeles, oamenii mai avansați se vor elibera mai curând de acest torent. Remediul popoarelor este suferința.

Ce este de corectat va fi corectat, ce este de distrus va fi distrus.

Utilizați cu folos puținul timp pe care îl mai aveți. Luați acum hotărârea de a începe să trăiți noua viață. Condițiile nu mai oferă posibilități răului ca să-și continue existența, el va dispărea. Din el vor rămâne doar ultimele rămășițe. Lumina va alunga tot întunericul. Suferințele de acum vor trezi omenirea. Atâta timp cât ce e pur nu va fi separat de ce este impur, viața oamenilor nu va avea sens.

După aceste evenimente, noul se va revărsa imediat peste lume. Va începe o epocă frumoasă. Astăzi e greu

ca iarna. Dar ne găsim la sfârșitul iernii, totul e mai ușor primăvara, vara și toamna.

Când va veni noul, violența nu va mai exista. Nu va mai rămâne nimic din armele, închisorile și tribunalele de astăzi. Ne vom debarasa de ordinea din prezent. Dumnezeu va crea o lume nouă. Când vor intra în noua viață, oamenii vor vorbi cu îngerii și cu Dumnezeu. Cum vor vorbi cu Dumnezeu? în tăcere. Veți privi stelele, luna și soarele în tăcere și vă veți bucura. Dumnezeu se află în ele. Vă veți bucura când veți vedea fiecare piatră, fiecare plantă și fiecare animal. Dumnezeu se află în ele. Vă veți bucura simțind adierea blândă, vă veți bucura în fața micului izvor limpede. Dumnezeu se află în ele.

CALEA SPRE DUMNEZEU

Studiați iubirea ca forță interioară. Toți trebuie să aveți acest scop.

Știința iubirii este știința de astăzi și cea a viitorului.

Care este calea ce duce la iubire? Un discipol s-a dus la maestrul lui și i-a cerut să-i explice ce este iubirea. Maestrul l-a dus lângă un râu, l-a apucat de gât și i-a scufundat capul în apă. L-a ținut așa un timp și, după ce i-a scos capul din apă, l-a întrebat: „Ce-ai simțit în apă?”. Discipolul a răspuns: „Am simțit o nevoie stringentă să respir!” Atunci maestrul i-a spus: „Când vei simți o nevoie la fel de puternică de iubire, ea va veni la tine”. Pentru ca iubirea să vină la tine, așază-te în locul pe care natura ți l-a ales și așteaptă. Altfel iubirea va trece mai departe fără să vină la tine. Vrei să știi cum să-ți recunoști locul. Când te așezi în locul tău, te simți împăcat cu lumea întreagă, pregătit să-i ierți pe toți. Orice dizarmonie care se produce în tine îți va arăta că nu ești în locul tău.

IUBIREA VA ORGANIZA NOUA CULTURĂ

În viață există o perfecționare continuă.

În lume există acum o ordine omenească. Ea se va prăbuși. Lumea nu poate fi ameliorată în modul în care oamenii au lucrat în trecut, nici în modul în care lucrează astăzi.

Unii spun că Dumnezeu i-a creat, pe unii, stăpâni, iar pe alții, servitori, pe unii, bogați, iar pe alții, săraci. Este greșit. Această lume, această ordine în care unora le este foame și ceilalți au totul din abundență n-a fost creată de Dumnezeu. Alții se întreabă cum a putut Dumnezeu să permită existența în lume a unor astfel de nenorociri, de nedreptăți sociale.

Toate acestea au fost permise de oameni, dar sunt puse pe seama lui Dumnezeu.

Versetul „Totul a fost creat de El” se referă la lucrurile mari și eterne din lume, în timp ce tot ce este trecător, temporal nu e creația lui Dumnezeu. Tot ce face omul din proprie inițiativă nu e de la Dumnezeu.

Ni se amintește versetul care spune că „orice putere vine de la Dumnezeu”. Din acest verset lipsește un cuvânt.

Trebuie spus: „Orice putere dreaptă vine de la Dumnezeu”. Și legea iubirii face parte din orice putere dreaptă.

Cultura actuală este pusă la încercare. O cultură clădită pe nisip nu poate fi solidă. Oamenii nu știu să trăiască, nu știu să se hrănească, nu știu să construiască locuințe etc. Ce-ați putea aștepta de la o astfel de lume? Dar totul va fi transformat.

Noua învățătură oferă metode corecte pentru organizarea societății viitoare.

Culturile care au fost întemeiate pe forță au pierit.

Învățătura pe care v-o transmit a fost experimentată. Ea conține metodele de bază care le arată oamenilor modul de a trăi. Astăzi vă dăruiesc o învățătură divină care va sluji ca bază ordinii viitoare. Această învățătură se sprijină pe legile inteligente ale naturii.

La momentul potrivit, omida spune: „Am mâncat și am băut foarte mult, sunt ghiftuită. Acum las frunzele celorlalți. Se încolăcește în cocon. Apoi din cocon iese un fluture, care își ia zborul și începe să se hrănească cu sucii florilor. Când va deveni lumea mai bună? Când omizile se vor transforma în fluturi.

Problemele sociale pot să fie rezolvate într-un mod foarte simplu. Vor începe să fie soluționate când își va face apariția la om noua conștiință.

Îmi veți spune că toată lumea vrea să se instaureze o nouă ordine. E foarte bine, sunt de acord cu voi. Dar ce se va întâmpla dacă veți avea o ordine nouă, dar veți păstra același caracter, aceleași defecte? E ușor să distrugi ce e vechi, dar ce veți reuși să construiți păstrându-vă același caracter rău? Natura nu va permite asta. Ea distruge și construiește în același timp.

În momentul în care faci o greșală, ești în întuneric. Tragedia oamenilor constă în faptul că vor să facă lucrurile în întuneric.

Nu condițiile exterioare creează dificultăți în viața oamenilor, ci condițiile interioare. Dumnezeu a creat lumi în care ființele dispun de toate condițiile de viață necesare. Au fost prevăzute toate lucrurile de care au nevoie. Așadar, condițiile exterioare sunt dintre cele mai

favorabile, dar lipsesc condițiile interioare. Adică lipsește conștiința nouă.

Cauza lucrurilor se ascunde în lumea cauzală. Mentalul și inima trebuie să treacă dintr-o stare de conștiință în alta.

Unii vor să-i organizeze pe oameni. Lumea oamenilor este deja organizată. Fiecare ființă cu conștiința trează face parte din această lume organizată. Cei a căror conștiință nu s-a trezit încă se vor pregăti să intre în această lume organizată.

Oamenii de astăzi vor întâi să reorganizeze omenirea, apoi societatea, apoi celula familială și la urmă individul. Dar acest drum nu este cel corect. Vă ofer lămurirea următoare. Gândiți-vă, de exemplu, la cei mai vestiți muzicieni care au făcut studii de muzică. Ei cunosc cu adevărat această artă și veți putea forma cu ei orchestra pe care o doriți. Într-un sfert de oră sau într-o jumătate de oră, veți avea cea mai bună dintre orchestre și o interpretare remarcabilă.

De ce? Pentru că fiecare dintre muzicieni își cunoaște perfect partitura. Încercați să adunați persoane care n-au habar de muzică pentru a forma o orchestră. Degeaba ar veni s-o conducă zece dintre cei mai buni dirijori.

Oamenii doresc o ameliorare fizică a ordinii mondiale, dar trebuie să se producă și o ameliorare spirituală.

Despre ce conștiință vorbesc? Oamenii trebuie să-și bazeze viața pe iubire și, mulțumită ei, vor crea noua conștiință.

Suferințele oamenilor de astăzi sunt mai mari decât cele din timpul lui Hristos. Soluționarea problemelor dificile va fi adusă de iubire. Ea va veni sub o formă reală, vie și va mătura tot ce e vechi.

Astăzi țările europene se găsesc într-o fază de distrugere. Nu aplică învățătura lui Hristos, ci învățătura trecutului îndepărtat. Războiul este o supraviețuire a celor mai vechi credințe. Cultura străveche se manifestă sub forme noi.

Ideea mea esențială este următoarea: iubirea este soluția problemei sociale.

Cum? Înlocuiți ne iubirea cu iubirea. Iubirea rezolvă toate problemele, și ale intelectului, și ale inimii, și ale societății.

MAREA LEGĂTURĂ

Iubirea pentru Dumnezeu vine astăzi. Această iubire îi va uni pe toți oamenii. Toți caută o lege mare capabilă să creeze o unire a tuturor oamenilor, a tuturor ființelor. Această lege este cea a iubirii. Nu există altă lege, alt sistem, cu excepția iubirii, în stare să vă îmbunătățească viața. O puteți pune în practică, dar e important s-o faceți în mod corect.

Există o singură putere în lume: puterea iubirii. Nu recunosc nicio altă putere. Nu există putere mai mare decât cea a iubirii.

Orice altă putere se înclină în fața ei. Nu există ființă, mică sau mare, care să nu se încline în fața iubirii. Pentru construirea ordinii mondiale noi, trebuie aplicată legea iubirii.

Cea de-a doua lege este cea a înțelepciunii. Iubirea aduce viață, înțelepciunea aduce lumină și cunoaștere.

A treia lege este cea a adevărului, care aduce libertatea.

Fără aceste trei legi, nu se poate construi nicio societate, niciun stat. Ele sunt principiile de bază ale vieții viitoare. Fără ele nu există nicio învățătură.

Aceste legi sunt aplicate peste tot în natură.

O deviză spune: „Unirea face puterea”. Dar lipsesc de aici două cuvinte. Ar trebui să sune așa: „Unirea în iubire face puterea”.

Iubirea unește. O unire fără iubire este creată în mod mecanic. Oamenii doresc unirea, dar unirea fără iubire este imposibilă. Legea spune: Iubirea creează o legătură între toate ființele. Există o verigă comună care poate să lege omenirea întreagă: iubirea. Câțiva oameni

de afaceri se pot uni ca să lucreze împreună. Dacă sunt împreună din interes comercial, gruparea lor nu va dura, se va destrăma.

Nu are nicio legătură cu o asociere adevărată. Dacă vă leagă iubirea divină, nicio forță nu e capabilă să distrugă această legătură. Dacă această legătură nu există, totul se va transforma în praf și pulbere. Atâta timp cât iubirea nu e prezentă printre oameni, ei vor vorbi limbi diferite, care vor face imposibilă înțelegerea reciprocă.

IUBIREA UNIVERSALĂ

O frunză trebuie să iubească toate celelalte frunze ale copacului, pentru că depinde de ele. Există o legătură interioară între toate ființele. Trebuie să aveți o relație interioară cu toate ființele vii. Căutăm acele relații care au existat la început între suflete.

În fiecare ființă, fiecare plantă, fiecare animal sau fiecare om, veți găsi cel puțin o trăsătură pozitivă pentru care să le puteți iubi. Atâta timp cât unele persoane vă sunt plăcute și altele dezagreabile, veți vedea lucrurile în afara iubirii.

Chiar și în forma cea mai mică se ascunde un înger care, după mii și milioane de ani, va schimba această formă și va manifesta cunoașterea pe care o poartă în el.

Astăzi veți studia iubirea pentru Tot. Este o lege pe care o veți învăța de la Dumnezeu. Nu puteți învăța singuri această lege. Numai cel care știe poate să vă arate cum să iubiți Totul. Cine este acest știutor? Dumnezeu. Dacă nu vă învăța, veți rămâne neștiutori.

Ce trebuie să facă râul când trece printre copaci? Trebuie să lase ceva din el. Ce trebuie să facă omul când trece printre ceilalți oameni? Trebuie să lase ceva din el. Dacă sunt morți, trebuie să-i trezească, să-i aprindă ca să se lumineze. Când vei intra în iubirea universală, vei asculta cântecul păsărilor, zbârnâitul cărăbușilor, zborul fluturilor și te vei bucura. Vei privi florile care se deschid, copacii care își pregătesc roadele, soarele care strălucește și te vei bucura. Și, în sfârșit, când vei intra printre oameni, te vei bucura din nou ascultându-i cum vorbesc.

În iubirea universală, toate ființele vor deveni prietenele tale. Chiar și târâtoarele, chiar și broaștele-

râioase, care îți stârneau dezgust, îți vor deveni prietene. Dezgustul tău se va transforma în compasiunea pe care o vei avea pentru ele. Când vei vedea o broască-țestoasă, o broască-râioasă sau un șarpe, vei ști de ce țestoasa poartă acea povară în spinare, de ce șarpele se târăște, de ce broasca-râioasă este rece. A pune în practică această iubire înseamnă a fi un spirit elevat și mare.

După părerea mea, orice inimă care nu e deschisă de dimineața până seara, ca să dăruiască tot ce are și să primească tot ce i se dăruiește, este o inimă anormală.

Intrând în iubirea universală, vei intra în legătură cu universul întreg. Atunci vei simți suferințele tuturor ființelor vii.

Iubești o persoană. Dumnezeu vrea să le iubești și pe celelalte așa cum iubești acel suflet. Iubirea ta pentru acel suflet este eșantionul prin care Dumnezeu îți arată felul de a-i iubi și pe ceilalți.

Dacă băcanul are un singur client, dă faliment. Dacă un om iubește doar o persoană, este un băcan cu un singur client. Dacă iubește o sută de persoane, e un băcan cu o sută de clienți. Cu cât persoanele pe care le iubești sunt mai numeroase, cu atât câștigul tău este mai mare.

Cu cât numărul persoanelor de care ești legat e mai mare, cu atât conștiința ta este mai puțin vulnerabilă și memoria, mai imbatabilă. Reușita, succesul unui om depinde de numărul de suflete de care este legat. Dacă iubești o persoană, știința ta se reduce la unu. Dacă iubești două persoane, știința ta se reduce la doi. Numărul de persoane pe care le iubești determină gradul științei tale.

În iubirea universală, simți o bucurie interioară. Conștiința tuturor ființelor formează un tot și tu conversezi cu această conștiință globală.

Marea iubire reprezintă apele mari. Nu sunt nămolose și nu formează noroi. Apele mici sunt mocirloase și formează noroi.

Învățătura pe care v-o transmit nu este una a moralei obișnuite.

Este o învățătură a mării iubiri. Această iubire este capabilă să amelioreze sănătatea, să lumineze inteligența, să lărgască inima, să dea avânt minții. Indiferent de gruparea din care faci parte, de poporul din care provii, folosește te de această învățătură.

Când întâlnesc o ființă, nu vreau să cunosc detaliile trecutului ei. Nu mă interesează. De ce aș introduce în mine ceva negativ?

Cel care cântă din gură sau la un instrument, în fața publicului sau a unei singure persoane, trebuie să fie iubit.

Este de ajuns ca un singur suflet să vă iubească, și veți fi ajutați să depășiți dificultățile din viața voastră. Imaginați-vă atunci ce va deveni cel spre care își îndreaptă iubirea nu unul, ci nenumărate suflete. O astfel de ființă poate să ajungă foarte bine cântăreț, muzician, dar și pictor sau savant, tot ce dorește.

Atunci ne putem imagina ce înflorire, ce cultură superioară va exista pe pământ când va veni iubirea tuturor față de toți.

REZISTENTA

Maestrul ne ajuta să vedem realitatea și ne elibera astfel de iluziile și de umbrele vieții. Astfel ne arăta direcția corectă de urmat.

*

* *

Iubirea formează aliajele cele mai rezistente. Nu există forțe care să poată separa elementele unite de ea. Ceea ce oamenii numesc „iubire” nu e iubire, deoarece cele două elemente pe care le-a legat acea iubire se separă. Acolo unde iubirea creează o legătură, separarea nu există. Orice aliaj în care Dumnezeu nu e prezent este condamnat să se descompună. Cum veți recunoaște iubirea divină? Ea creează aliaje rezistente.

Cineva zice: „Aveam o iubire, dar s-a stins”. Cum ar fi posibil ca lampa pe care a aprins-o Dumnezeu să se stingă? E cu neputință.

Îl numesc prieten pe cel care îmi este prieten nu numai într-o singură viață, ci și din momentul ieșirii mele din Dumnezeu și în restul până la întoarcerea mea în Dumnezeu.

Iubirea între suflete care se manifestă astăzi este rezultatul unor relații care au existat între ele vreme de câteva existențe. Această iubire a fost pregătită de mii de ani. Veți considera, deci, iubirea un act sfânt al vieții.

Calitățile iubirii divine sunt constanța și inalterabilitatea. Dacă iubirea unei persoane pentru voi se modifică, aceasta înseamnă că nu v-a iubit niciodată.

Când un ins zice că iubirea slăbește, aceasta are legătură cu dispozițiile lui trecătoare pe care oamenii le numesc în mod greșit „iubire”. Cineva spune: „Cândva

aveam iubire, dar astăzi sunt bătrân și am pierdut-o”. Nu, nu e iubire. Este doar o grefă trecătoare. Iubirea nu se pierde niciodată, dar curentul iubirii care trece printr-o ființă se poate întrerupe.

Cel care înțelege legile iubirii este capabil să-și restabilească primele relații cu ea și s-o dobândească din nou, în timp ce acela care nu înțelege legile iubirii va regreta că a pierdut-o. În realitate, n-a pierdut-o, trebuie doar să poată restabili curentul întrerupt.

Când studiați manifestările iubirii la oameni, remarcați că acest curent se întrerupe în mod constant. Dar este numai o aparență, asta implicând doar conștiința exterioară a ființei, nu și esența ei. Există obstacole exterioare, nori în conștiință care, în aparență, întrerup iubirea.

Cu cât domeniul de conștiință în care ființa urcă va fi mai înalt, cu atât iubirea ei va fi mai continuă. Voi face o comparație. Vă aflați într-o cameră și priviți pe fereastră.

În acest timp, trece pe stradă prietenul vostru. Îi urmăriți mișcările și îl vedeți până la o anumită distanță. După un moment, iese din raza voastră vizuală, deoarece înălțimea la care vă aflați nu vă mai permite să-l vedeți. Dacă urcați mai mult, îl veți vedea tot timpul. Cu cât treapta pe care vă plasați este mai înaltă, cu atât iubirea voastră va fi mai neîntreruptă.

Am văzut ființe drepte care, după ce au dus o viață dreaptă, au spus într-o zi: „Nu merită să trăiesc așa”. De ce? Pentru că n-au avut o înțelegere profundă a vieții.

O persoană o iubește pe alta și este gata să facă totul pentru ea. Dar se întâmplă că ultima lasă mâncarea să se ardă pe foc, iar prietenul îi spune un cuvânt jignitor. Atunci ființele care veniseră să trăiască

în ei pleacă. Astfel se pierde iubirea, dar e ceva temporar, în aparență.

Dacă sentimentele vă sunt schimbătoare, într-o zi veți suferi din această cauză.

REALITATEA RELATIVĂ ȘI REALITATEA ABSOLUTĂ

Omida este materialistă, coconul este idealist, în timp ce fluturile este realist. Vorbesc în mod simbolic. Imaginați-vă o cameră în care trăiește o persoană. Acea cameră este închisă pe toate laturile. Este luminată. Persoana prezentă examinează camera. Este o materialistă. Altă persoană face o gaură în perete și examinează prin ea ce se află în exterior. E o idealistă. Realistul se plimbă însă liber în interiorul și în exteriorul camerei.

Când afirmăm că material nu înseamnă real, vrem pur și simplu să spunem că lucrurile materiale sunt o rezultată. Rezultatul nu poate să existe decât dacă cel puțin două sau trei forțe au contribuit la realizarea lui. Când studiem materialul, nu trebuie să-l separăm de divin și de spiritual, deoarece este o manifestare, un rezultat al spiritualului.

Materialul și spiritualul sunt una. Sunt două curente ale vieții universale. Dacă nu poți să înțelegi viața materială, nu poți să înțelegi nici viața spirituală, și viceversa.

Considerăm real ceea ce vedem, și avem dreptate. Dar la fel de real este și ceea ce nu vedem.

Lumea cealaltă și această lume sunt una și aceeași. Această lume este un sector mic, o proiecție mică a celeilalte lumi.

Lumea îngerilor este mai reală decât a noastră.

Cum a fost creat universul? Este o întrebare deplasată, nepotrivită, pentru că universul există. Zicând aceasta, înțeleg lumea reală, deoarece lumea fizică este o umbră. În ceea ce privește crearea lumii

fizice, nu este vorba despre creație, ci despre manifestare, despre exprimare. Lumina care există veșnic se găsește deasupra lumii fizice. Umbra poate să apară, să dispară, să apară din nou etc.

În prezent, trăim într-o lume temporală. O persoană care doarme șapte ore visează, de exemplu, că-și termină studiile universitare, că primește o diplomă, că este numită profesor și se trezește. Cum e posibil ca acea persoană să-și termine studiile și să devină profesor în șapte ore? În vis, asta este considerat real, dar, în realitate, e o iluzie. Pe pământ există lucruri iluzorii. Când ne trezim în lumea reală, înțelegem că ce este pe pământ e iluzie. Nu cu totul iluzoriu, dar mai puțin real.

Realitatea absolută este felul în care Dumnezeu percepe lumea. Realitatea relativă este felul în care oamenii cei mai inteligenți percep lumea.

LEGEA DREPTĂȚII

Lumea de acum, în totalitatea ei, este construită pe o bază falsă.

Fiecare popor este o parte din organismul invizibil al omenirii. Fiecare popor dezvoltă virtuți și capacități specifice. Fiecare popor este un element al naturii și, din acest motiv, are o misiune de îndeplinit în lume. Fiecare popor primește energii cosmice specifice, le transformă și le transmite celorlalte popoare. Din acest motiv, fiecare popor are locul și importanța lui în viața ansamblului omenirii. Fiecare popor trebuie să creeze o idee folositoare pentru omenire.

Astăzi oamenii cred că sunt singurul factor important, că totul depinde de ei. E fals. Există un factor divin pe care oamenii îl neglijează. O lege spune: „Orice stare trebuie să respecte dreptul divin în lume”. Orice popor, orice individ trebuie să respecte dreptatea divină în lume. Ea cere respectarea fiecărei ființe, protejarea drepturilor sale și crearea de condiții necesare dezvoltării. Nu distruge mica floare! Când citești o carte, nu trebuie să-i rupi paginile. Toate ființele din natură sunt litere pe paginile cărții sale. Nu trebuie să faci să dispară niciuna dintre litere, niciunul dintre cuvintele din cartea naturii, altfel sensul se va pierde.

Orice încălcare a dreptății divine provoacă consecințe. Asta este valabil atât în viața personală, cât și în cea colectivă. Niciun ministru, niciun om de stat nu poate să încalce această lege. Știți care va fi condamnarea unui om de stat care a acționat în mod nedrept? După ce va muri, va fi pus într-un bou căruia i se va tăia gâtul. Imediat după aceea acest om va intra în

alt bou, care va fi ucis și el în același fel. Apoi va intra într-un iepure care va fi omorât. Acest om își va aminti toate astea. Și, când va reveni din nou pe pământ ca om, va zice: „Oare te-ai simțit vreodată ca un bou cu gâtul tăiat, ca un iepure ucis de un glonț?”. După tot ce a trăit, nu va mai încălca legea dreptății.

Există în natură o lege: când un popor ucide reprezentanți ai altui popor, le distruge corpurile și trebuie să le dea altele noi, adică indivizii uciși trebuie să se nască în poporul agresorului. Evreii masacrați de germani se vor naște în Germania și prin aceasta vor transforma profund spiritul poporului german.

Popoarele trebuie să se pregătească pentru aplicarea legilor divine. Avem nevoie de oameni de stat inteligenți, care să aplice în lume legile divine; nu era necesar să fie inventate altele.

Toate popoarele vor deveni mai inteligente, fiindcă astăzi legea vine folosind drumul invers. Lumea are nevoie de oameni de stat inteligenți pentru ca multe dintre nenorocirile popoarelor să fie evitate. Dar, pentru că asta nu s-a întâmplat, Dumnezeu a folosit calea inversă: popoarele devin inteligente și nu vor aștepta până devin inteligente guvernele.

Dacă urmați noua învățătură, veți găsi modalitatea de a vă plăti datoriile. Forța învățăturii noi constă în faptul că poate să plătească toate datoriile.

Dacă acceptați noua învățătură, nu va mai rămâne datorie neplătită, mă refer la karma. Popoarele europene suferă karma lor. Trăiesc strivite sub apăsarea ei.

Astăzi există tendința de unificare a popoarelor. Toate popoarele trebuie să se unească. În această unire, trebuie să se aibă în vedere binele nu numai al unuia singur, ci și al tuturor popoarelor. Legea spune: în fiecare popor există ceva bun. În unire, ce are bun un

popor va fi transmis celorlalte. Ce au bun englezii, germanii, rușii etc. va fi transmis celorlalte și va fi creat un nou curent. Crearea unei legături între popoare va genera omul nou, va genera o nouă natură umană.

Naționalismul trebuie să ajungă la sfârșitul său. Nu trebuie să întreținem ura între popoare.

Naționalismul e ceva inutil, lipsit de obiect. Se spune „o mare națiune”. Nu!

O națiune vrea să fie mare ca să comande, să li se impună celorlalte popoare. Este o idee care face parte din vechea cultură. O națiune nu trebuie să aibă ca scop mărirea teritoriului său. Toate popoarele făcând parte din același organism, o națiune mare va semăna cu un picior prea dezvoltat

În comparație cu celălalt, rămas prea scurt. Atunci vom avea un corp anormal. Aceasta va provoca fricțiuni, dureri, neplăceri.

Rusia este legătura dintre Orient și Occident. Este intermediară între Europa și Asia. Aceasta este una dintre sarcinile sale. Ceea ce idealizăm la ea este lumina care vine de la loja albă. Fiecare popor trebuie să-L slujească pe Dumnezeu. Așa arată noul în lume.

Acesta este viitorul fiecărui popor. Un popor care nu-L va sluji pe Dumnezeu va plăti. Poporul bulgar n-a fost trimis ca să lucreze pentru o Bulgarie mare, ci ea să împlinească voia lui Dumnezeu, ca să-L slujească pe Dumnezeu. N-o să mai fie o Bulgarie mare, o Rusie mare, o Germanie mare, o Anglie mare etc. Nu va mai fi o forță mare, ci popoare care îl slujesc pe Dumnezeu, care respectă legile divine. Fiecare popor care îl slujește pe Dumnezeu va avea binecuvântarea Lui, va primi mari binefaceri, va fi un popor avansat.

Ce înseamnă să-L slujești pe Dumnezeu? în cazul de față, înseamnă următoarele:

- aplicarea principiilor dreptății divine;
- nicio folosire a forței;
- cooperarea popoarelor, întrajutorarea;
- nicio dominare, doar slujire.

Nu cantitatea (întinderea teritoriului și numărul locuitorilor) face măreția unui popor, ci calitatea. Orice popor care nu vrea să-L slujească pe Dumnezeu va fi lipsit de toate binefacerile, va fi răspândit ca poporul evreu și va dispărea de pe fața pământului.

Măreția unui popor constă în felul în care îl slujește pe Dumnezeu. Atunci un astfel de popor este puternic și nimic nu-i poate rezista, este învingător întotdeauna și în toate împrejurările.

Binefacerile divine de care dispune sunt inepuizabile.

Ființele avansate, strămoșii omenirii, care sunt pe cale de a coborî pe pământ, vor ajuta popoarele care îl slujesc pe Dumnezeu în mod corect, dar popoarele care nu vor să-L slujească nu vor primi niciun ajutor.

Niciun popor nu va domina. Cel ce vrea să fie stăpân se înșală. Într-o epocă îndepărtată trăiau animale foarte mari. Ce s-a întâmplat cu ele? Dumnezeu le-a exterminat. Astfel cei care vor să fie stăpâni vor fi și ei exterminați și trimiși altundeva. Căci așa a fost zis: „Cei blânzi vor moșteni pământul” (*Matei 5,5 (n.tr.)*).

Imaginează-ți că o sută de persoane îți datorează bani. Îți vor strica viața. E preferabil să nu le ceri nimic, să le uiți. În caz contrar, dacă faci procese împotriva a o sută de persoane, unul pe lună, socotește numărul de luni în care vei fi obligat să discuți, să te cerți și să trăiești în neliniște. Poate vei reuși să primești înapoi 1000 de leva, dar vei fi cheltuit mult mai mult. O persoană vine să te vadă și-ți zice-, „N-am bani, nu pot să plătesc”. Pentru că n-are, las-o în pace. Turcii spun:

„Ce datorezi, nu da. Ce ți se datorează, nu lua”. Aplicând asta la scară mare, înseamnă că trebuie să se practice iertarea reciprocă în relațiile dintre popoare.

Sunt întrebat când se va realiza noul pe pământ. Călătorim încet într-o șaretă trasă de boi. Înaintăm mai repede într-o șaretă trasă de cai, și mai repede în automobil. Viteza unui avion este și mai mare. Dar cea mai mare este viteza luminii. Întrebați când se vor rezolva lucrurile? Dacă, bunăoară, călătoriți în șareta trasă de boi, veți avea nevoie de mult timp. În schimb, dacă veți călători cu viteza luminii, totul se va aranja în foarte scurt timp.

CHINUL, MUNCA, ÎNDELETNICIREA

În funcție de scop, facem deosebire între trei feluri de activități. În primul rând, avem chinul, care înseamnă să muncești forțat, să cobori. În al doilea rând, munca înseamnă să lucrezi pentru un salariu, să ieși din materia densă și să pășești mai sus. În al treilea rând, îndeletnicirea este o activitate benevolă, exercitată din iubire. Îndeletnicirea înseamnă adevărata cultură.

Munca este pregătirea pentru cultură. În stadiul de muncă, omul acționează pentru o recompensă, pentru propriul interes, pentru bani.

Pe pământ, activitatea supremă este activitatea din iubire. Activitatea al cărei scop este iubirea este superioară activității obișnuite. Este activitatea în care individul se sacrifică pentru ceilalți, se sacrifică pe sine. Hristos a făcut-o. Dar acestea sunt lucruri de un grad înalt, ce nu pot fi înțelese în deplinătatea lor. Noul care vine în lume este activitatea din iubire.

Am spus înainte că, în funcție de impulsul pe care ni-l dau, există trei feluri de activități: chinul, munca, îndeletnicirea. Pentru mai multă claritate, formulez aceeași idee în felul următor-, activitatea este stimulată de trei factori: legea, banii și iubirea.

Primul factor este legea. Când lucrezi constrâns de lege, nu ești liber. Când lucrezi pentru bani, ai puțin mai multă libertate. Când lucrezi din iubire, ai libertate deplină. Până acum, am fost în slujba legii, a banilor. De ce n-am putea astăzi să slujim iubirea?

Ești mobilizat și ți se spune: „Vei lupta pentru patrie sau vei face această treabă”.

O faci fără salariu, pentru nimic, deoarece ești constrâns de lege.

A doua morală spune: „Vei munci pentru bani”. O persoană îți cere să muncești, iar tu zici: „Nu muncesc gratis”. Ți se propune un salariu mic și refuzi. Ți se propune un salariu dublu, refuzi, dar, când ți se mai dă ceva pe lângă ultima sumă, accepți și începi să muncești.

După regulile legii și banului, ajungem la a treia: a lucra din iubire. Când lucrezi din iubire, primești și în acest caz o plată, dar cu totul diferită. Lumea intră, în prezent, într-o ordine nouă, cea a iubirii, care este factorul cel mai puternic.

De la stadiul muncii pe bani, omul trebuie să treacă la stadiul îndeletnicirii din iubire. Este activitatea supremă, drumul ce duce la libertate.

Două exemple: un muzician merge, din compasiune, într-un spital și cântă în fața bolnavilor fără să primească plată; un pictor își expune gratuit tablourile în fața bolnavilor, ca să le ridice moralul.

Astăzi muncim pentru bani, fără să ne îndeletnicim cu ceva din iubire. Aceasta din urmă este marea sarcină care îi revine generației viitoare.

Cel care se chinuiește muncind să treacă la munca remunerată. Cel care muncește pentru bani să treacă la îndeletnicirea din iubire.

Cea mai mică muncă, cel mai mic serviciu făcut din iubire dobândește o mare valoare.

Iubirea trebuie să fie mobilul oricărui lucru. Vă spun o poveste mistică. Cu mult timp în urmă, trăia un rege. Într-o zi, plimbându-se prin grădinile sale, a cules cireșe și a umplut un coș. A venit atunci un copil și l-a întrebat: „Poți să-mi vinzi din ele?”. Regele i-a răspuns: „Cireșele nu sunt de vânzare”. Atunci copilul l-a

întrebat-, „Poți să-mi dai?” Și regele a răspuns: „Da, pot să-ți dau”. Copilul era și el inteligent. După ce a primit cireșele, a zis: „Pot să duc eu coșul?”. Regele a fost de acord. După o clipă, l-a întrebat pe copil: „Pot să te plătesc?”. Copilul a refuzat.

Când un individ lucrează pentru altul, consumă energie divină care nu poate fi plătită, fiind inestimabilă. Din acest motiv cel care lucrează nu trebuie să fie plătit. Dacă i se dă ceva, să fie o remunerație prin iubire, nu prin salariu.

Când faci ceva fără iubire, comiți o crimă. Când iei ceva fără iubire, comiți un furt. Când primești ceva fără iubire, săvârșești un furt.

Tot ce este făcut cu iubire are un sens.

În îndeletnicire nu trebuie să existe niciun obiectiv material. Atunci vom fi liberi și independenți.

Să fii totalmente dezinteresat este noua morală.

Munca în care banii joacă un rol nu este divină. Cea în care banii nu joacă niciun rol este divină.

Când te duci la cineva, îi spui: „voi lucra pentru tine gratuit”. Îți termini treaba și pleci.

Fiecare popor are nevoie - ca să se transforme, ca să suprimă închisoarea, spânzurătoarea - de o idee nouă, de o cultură nouă.

În viitor, fiecare va lucra gratuit.

Până când se va chinui omul trudind? Până în momentul în care va începe să lucreze din iubire. Voi merge primul la câmp să lucrez cinci ore pe zi gratuit.

Dacă vom face astfel, vom fi un popor elevat, închipuiți-vă ce țară ar fi Bulgaria dacă toți bărbații și toate femeile s-ar comporta în acest fel!

Adevărata muncă este aceea la care ia parte iubirea.

Oamenii sunt ciudați uneori. Când devin religioși, spirituali, își părăsesc munca. Nu, tocmai acela este momentul în care să începi să lucrezi și, în plus, gratuit.

Adevărata morală spune: „Tot ce face omul trebuie să fie dictat de iubire”.

Acolo unde lipsește iubirea, există crimă, minciună, rău.

De ce lumea nu este încă una a armoniei? Ne aflăm în pragul acestei lumi. Omenirea viitoare va dori un cer nou, un pământ nou, o ordine nouă a lucrurilor. În cer, primul articol al constituției spune: „Vei lucra gratuit”.

Cât plătești pârâul care îți irigă grădina? Dacă El este în stare să te servească gratuit, de ce n-ar fi în stare și omul?

Această întrebare trebuie să se înțeleagă într-un sens mai larg. Nu aștepta să fii plătit pentru munca ta, nu aștepta mulțumiri și recunoștință; ar fi ca și cum ai aștepta un salariu. Vei lucra fără să aștepti nimic în schimb. Când ți se va mulțumi pentru ce-ai făcut, îți vei primi salariul. Dacă nu ți se va mulțumi, îți vei primi binecuvântarea în viitor.

Munca ta, fizică sau spirituală, trebuie să fie făcută în bună-dispoziție și eu iubire. Nu-i este permis discipolului să rămână inactiv.

În ordinea mondială nouă, fructele nu se vor vinde. Veți dăruia fructele din iubire și vi se vor dăruia fructe din iubire. Orice îndeletnicire al cărei mobil e iubirea este plăcută.

Ce este omenesc aduce suferință, ce e divin, bucurie. De ce există suferințe în lume? Pentru că omenescul predomină divinul. Dezacordurile decurg din ordinea omenească, binefacerile, din ordinea divină.

Oamenii n-au studiat încă legile divine. Astăzi învață legi care nu sunt divine.

Când iubirea e prezentă, cântați bine. Când lipsește, sunteți lipsiți de inspirație. Acolo unde iubirea nu acționează, lucrurile stagnează.

Dacă vei trece o dată pe undeva fără iubire, vei vedea cum se vor comporta oamenii față de tine. Dacă vei mai trece o dată cu iubire, vei vedea diferența. Lumea iubirii este o lume frumoasă. Legea iubirii este legea libertății. Doar lucrând din iubire este omul liber. Libertatea se câștigă slujindu-l pe Dumnezeu cu iubire. Sunteți deseori în slujba altor ființe care n-au făcut nimic pentru voi. Atunci de ce să nu-l slujiți pe Dumnezeu, care a făcut totul pentru voi, care v-a dăruit totul?

Toți trebuie să devenim slujitori cu bunăvoință. Atunci, din trudă chinuită și muncă plătită, intrăm în îndeletnicire din iubire. Truda chinuită și munca plătită sunt karma, iubirea este dharma.

Mă întrebați în care dintre cele două legi vă aflați. Sunteți în dharma. Când oamenii vor trăi în înțelegerea nouă, vor fi plătiți dinainte.

Când îți dă un fruct, mărul îți spune: „Mănâncă-mă și seamănă-mi semințele”.

În viața nouă moneda de schimb va fi iubirea, nu banul. Când iubești pe cineva, l-ai plătit deja și va face ceva pentru tine. Astăzi moneda de schimb este banul. Cu cât ești plătit mai mult, cu atât îți faci treaba mai repede și mai bine, și viceversa.

Munca, până și cea mai neînsemnată, făcută în numele iubirii divine, al înțelepciunii și al adevărului divin, dobândește o valoare mare.

Astăzi, indiferent de munca pe care o fac, oamenii se așteaptă să primească ceva. Nu e rău să primești ceva pentru munca ta, e normal.

Dar, spunând că trebuie să lucrăm gratuit, vreau să exprim ideea următoare: munca ta trebuie să fie făcută în acord cu legea iubirii, fără să te gândești dacă va fi plătită sau nu. Munca ta făcută cu iubire este inestimabilă.

Un om angajează lucrători cu ziua. Primul cere 500 de leva, al doilea, 400, al treilea, 300, penultimul, 10 leva, ultimul zice: „Nu vreau bani, o să-mi dai ce vei dori”. Seara, patronul l-a plătit pe fiecare cu cât a cerut, iar celui din urmă lucrător i-a dat de două ori mai mult decât celui care ceruse 500 de leva.

În această primăvară, ați lucrat la câteva izvoare din această grădină. Oamenii din lume ar fi fost mirați să știe că ați muncit gratuit și, în plus, cu atâta zel și bucurie. Dar ei nu știu că cei care lucrează din iubire primesc cel mai mare salariu: răsplata cea mai mare. Dar o primesc în secret, nu se știe ce vor avea.

Nu există nimic mai frumos decât să lucrezi pentru Dumnezeu. O astfel de activitate nu e un chin, nu e o muncă grea. Regimul social actual este unul de muncă chinuitoare. Numai când iubești slujești. Altfel, slugărești.

Dumnezeu n-a creat stăpâni și slugi, ci oameni care trebuie să trăiască precum frații. Stăpânii și slugile sunt invenții omenеști. Toți oamenii sunt frați și surori și între ei există relații libere și curate.

Se spune: „Cei puternici îndreaptă lumea”. Dar cum? Punându-se în slujba celor slabi. Cei puternici trebuie să-i slujească pe cei slabi. Într-o familie, ești în slujba copilului, pentru că e slab. În societatea nouă va fi la fel, cel puternic îl va sluji pe cel slab.

Slujitorii cui trebuie să devenim? Ai iubirii, ai înțelepciunii și ai adevărului.

Constrângerea, violența extremă care stăpâneau viața politică vor ceda locul colaborării și slujirii.

Unii întreabă: „Cum s-ar putea trăi fără bani?”. Noi ne-am făcut din ban stăpân și apoi am zis că viața e imposibilă fără el.

În lumea divină, nicio activitate nu e plătită. Acolo toată lumea lucrează gratuit. Va veni ziua în care banii nu vor mai fi utilizați. Dar sunt întrebat: „Cum vor trăi oamenii?”. Ca în cer. Dacă veți merge în cer și îi veți propune cuiva bani, vă va răspunde: „Aici banii n-au valoare”. Va fi fericit să vă dea ceva gratuit. Așadar, viața spirituală este exact opusul vieții pământești. Cultura nouă este descinderea vieții spirituale pe pământ.

Ordinea actuală este o consecință a păcatului. Sus, în lumea spirituală, există o viață cu o ordine ideală.

Alte ființe au încercat deja reformele sociale pe care ne propunem să le facem, le împrumutăm de la ele, dar credem că noi am creat această ordine socială. Ce se află în lumea spirituală este exact ce trebuie aplicat și pe pământ. Moise a văzut sus modelul cortului sfânt și l-a reproduș exact așa cum îi fusese arătat.

În prezent, în lume mobilul este banul, deoarece iubirea lipsește. În viitor, va fi altfel.

După ce a dat un concert, Paganini a întâlnit o fetiță, care i-a spus: „îmi pare rău că n-am putut să asist la concertul tău, dar n-am avut bani să plătesc biletul”. Paganini a mers acasă la fetiță și a cântat pentru ea, din iubire. Alt exemplu. Într-o zi, Paganini a văzut pe stradă un cerșetor bătrân care cânta la vioară. Bolul așezat în fața lui, unde trecătorii ar fi trebuit să pună monedele, era gol. Paganini a luat vioara cerșetorului și a început să cânte. Mulți trecători s-au oprit în jurul lor, iar bolul bătrânului cerșetor s-a umplut curând de bani. Asta înseamnă să cânti din iubire.

Dacă cineva vine la tine și-ți cere să lucrezi, să-i spui: „Nu lucrez pentru bani, voi lucra gratuit”.

N-am nevoie de bani, dar, când doresc, pot să dispun de ei. Unii îmi vor spune: „Arată-ne unde sunt bani”. Le răspund: „Nu. Când veți începe să-l iubiți pe Dumnezeu, veți avea cheile tuturor caselor de bani”.

Unii zic: „Nu se poate trăi fără bani”. Este la fel de adevărat ca atunci când zicem că bolnavul nu poate să se miște fără trăsură. Dar cel care e sănătos n-are nevoie de trăsură.

Bolnavul nu poate să trăiască fără bani, dar omul sănătos poate.

Astăzi legea și banii guvernează lumea, deși ar trebui s-o slujească.

Câte nopți albe petrece o mamă care își crește copilul? Cât de mult îl îngrijește? Sacrifică totul pentru el. Cine o plătește? Face toate astea pentru bani? Mama este slujitoarea iubirii, se sacrifică în numele iubirii. Ea ne dă exemplul slujirii gratuite.

Ordinea divină nu e pe placul tuturor. Există indivizi care trebuie să trăiască cu bani, în timp ce alții vor trăi fără. Unii călătoresc într-o șaretă trasă de boi. Cel care se deplasează cu avionul va plăti mai mult, dar va ajunge mai repede la destinație.

Din punctul meu de vedere, lumea se va redresa când oamenii vor înțelege că trebuie să lucreze în mod dezinteresat, gratuit, din iubire. În viitor, o astfel de ordine va exista, și acesta va fi lucrul cel mai sfânt din lume.

PROBLEMA SOCIALĂ

Oamenii trebuie să studieze legile care le guvernează corpul și să le pună în practică în societate. Atunci în lume va domni ordinea. Trebuie să avem în vedere trei lucruri, în primul rând, pentru a cunoaște legile lumii materiale, trebuie să studiem legile sistemului digestiv. În al doilea rând, pentru a cunoaște legile lumii spiritului, trebuie să studiem legile sistemului respirator. În al treilea rând, ca să cunoaștem legile lumii divine, trebuie să studiem legile creierului.

Stomacul are milioane de celule care lucrează în mod extrem de precis și în armonie. Substanța alimentară, chiar cea mai mică, este distribuită în toate locurile corpului ca să-l hrănească. Dacă ar trebui să plătim o centimă fiecărei celule pentru munca ei, care ar fi suma totală? Și, dacă ar trebui să plătim 1,10 sau 100 de leva fiecăreia, ar putea omul să plătească o astfel de sumă? Suntem în stare să plătim pentru munca acestor celule? Nu. Ele lucrează gratuit.

În lumea fizică ar fi la fel când starea divină ar fi instaurată pe pământ.

Toți oamenii vor lucra la unison ca aceste milioane de celule, iar lumea întreagă va trăi în armonie.

De la sistemul digestiv totul este trimis în sistemul respirator. Și, din acesta, totul este trimis în creier, apoi în tot corpul.

În viitor aceste trei sisteme vor servi ca model pentru legile sociale.

Orice treabă pe care o faceți trebuie să fie în relație cu lumea fizică, lumea spiritului și lumea divină. O

muncă, oricare, nu trebuie să fie pur fizică, ci în același timp spirituală și divină.

ÎMPREUNĂ-LUCRĂTORI CU DUMNEZEU

La început mama îl slujește pe copil și, după ce el s-a făcut mare, trebuie să-și ajute mama. Când un om vrea să-și are ogorul, așteaptă ca ogorul să vină la el? Nu, omul se duce la ogor. Când un om vrea să ia apă de la izvor, așteaptă să vină izvorul la el? Nu, el se duce la izvor.

Nu trebuie deci să așteptăm ca Dumnezeu să facă totul, trebuie să lucrăm și noi.

Pentru om, singurul mod de a trăi este să-l slujească pe Dumnezeu. Vrem să-l slujim pe Dumnezeu, pentru că toți am primit de la el. Am avut, de secole, încrederea lui. Ne-a dăruit toate binefacerile sale. Dar, dacă nu vrem să-l slujim, unde e noblețea noastră?

Când zic că trebuie să îndeplinim voia Domnului, înțeleg că ni s-a încredințat postul de casieri ai băncii divine ca să-i slujim pe ceilalți. Pentru că tot ce avem este de la Dumnezeu.

Am venit aici, pe pământ, ca să vedem ce a făcut Dumnezeu, ca să intrăm în contact cu el și să facem ceva pentru el. Un verset din Evanghelie spune: „Suntem împreună-lucrători cu Dumnezeu” (*Corinteni 3,9 (n.tr.)*). Lucrând pentru Dumnezeu, luați parte la munca lui. Atunci se realizează tot ce dorește sufletul omenesc. Dar să nu doriți să realizați totul dintr-odată, să nu doriți ca toate florile să se deschidă în același timp.

Slujirea lui Dumnezeu - marea cauză primordială - este sensul vieții. Este sarcina voastră, este lucrul cel mai mare! Cel care îl slujește pe Dumnezeu trebuie să fie cel mai bun, cel mai învățat, cel mai puternic.

El va fi supus la încercări ca să se vadă dacă e pregătit să slujească.

Omul trebuie să fie interesat de tot ce e viu, de toate manifestările divinului.

În slujirea lui Dumnezeu constă demnitatea ființei omenești. Dumnezeu dăruiește puteri și cunoștințe celor care îl iubesc și sunt gata să facă totul pentru El. Câte persoane sunt gata să urce pe rug pentru învățătura Lui?

Slujirea lui Dumnezeu nu se face prin constrângerea legii, cu forța, ci de bunăvoie, dezinteresat. Trebuie să-L slujesc pe Dumnezeu nu pentru salariu, nici ca să primesc elogii.

Când Dumnezeu vă încredințează o lucrare, renunțați la orice plăcere. După ce veți termina, vă veți odihni. Cuvintele lui Hristos „a renunța la tine însuți” înseamnă că trebuie să păstrați în conștiință o singură imagine, a lui Dumnezeu.

Atâta timp cât vă căutați propria slavă în lume, veți avea cultura de acum.

Cel care își caută propria slavă va fi sclavul condițiilor. Cel care caută slava lui Dumnezeu va fi liber.

Ce îi oferă bucurie izvorului? Faptul că toți cei care vin la el pot să-și potolească setea. Nu-l interesează dacă îi aduci sau nu elogii. Se bucură când îi bei apa.

Ființa omenească promisese să realizeze ideile divine, să îndeplinească voia divină când a ajuns pe pământ. Când își va ține promisiunea, va deveni izvor cu apă cristalină. Va deveni o floare cu petalele deschise și un copac încărcat de fructe bune și coapte.

Cum se va manifesta slujirea? Ceea ce faci fă pentru Dumnezeu.

În asta constă slujirea lui Dumnezeu. Cel care slujește, cel care se sacrifică, este primul care are de câștigat.

A ne manifesta iubirea înseamnă a-l sluji pe Dumnezeu.

CUPRINS

PREFAȚĂ.....	2
IZVORUL BINELUI	9
MAREA CAUZĂ PRIMORDIALĂ.....	10
IUBIREA CELUI UNIC	11
SENSUL SUFERINȚELOR.....	17
SUFERINȚELE INTELIGENTE	18
RĂDĂCINILE	20
CINE ESTE PUS LA ÎNCERCARE ÎN VIAȚĂ? DISCIPOLUL	22
SĂ SUFERIM CU IUBIRE.....	24
EFORTUL INTERIOR AL DISCIPOLULUI.....	27
CELE DOUĂ LEGI	37
CAUZELE PSIHICE ALE BOLII	39
CALITĂȚILE IUBIRII DIVINE.....	42
DARURILE IUBIRII	45
GLASUL DINLĂUNTRU	50
IUBIREA NECUNOSCUȚĂ	53
LEGILE IUBIRII	55
REGULILE PRACTICE	59
CELE DOUĂ REGULI FUNDAMENTALE	63
BINELE IUBIT DE SUFLETUL OMULUI	64
CUNOAȘTEREA LUI DUMNEZEU	70
ELIMINAREA VECHIULUI.....	72
CALEA SPRE DUMNEZEU.....	79
IUBIREA VA ORGANIZA NOUA CULTURĂ	80
MAREA LEGĂTURĂ.....	84
IUBIREA UNIVERSALĂ.....	86
REZISTENTA	89
REALITATEA RELATIVĂ ȘI REALITATEA ABSOLUTĂ ..	92

LEGEA DREPTĂȚII	94
CHINUL, MUNCA, ÎNDELETNICIREA.....	99
PROBLEMA SOCIALĂ.....	107
ÎMPREUNĂ-LUCRĂTORI CU DUMNEZEU.....	109